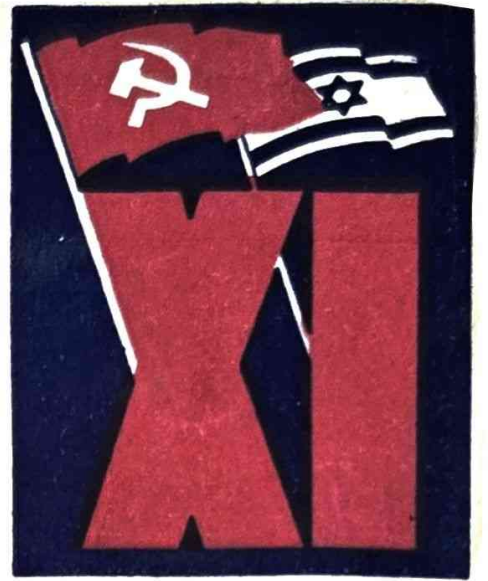

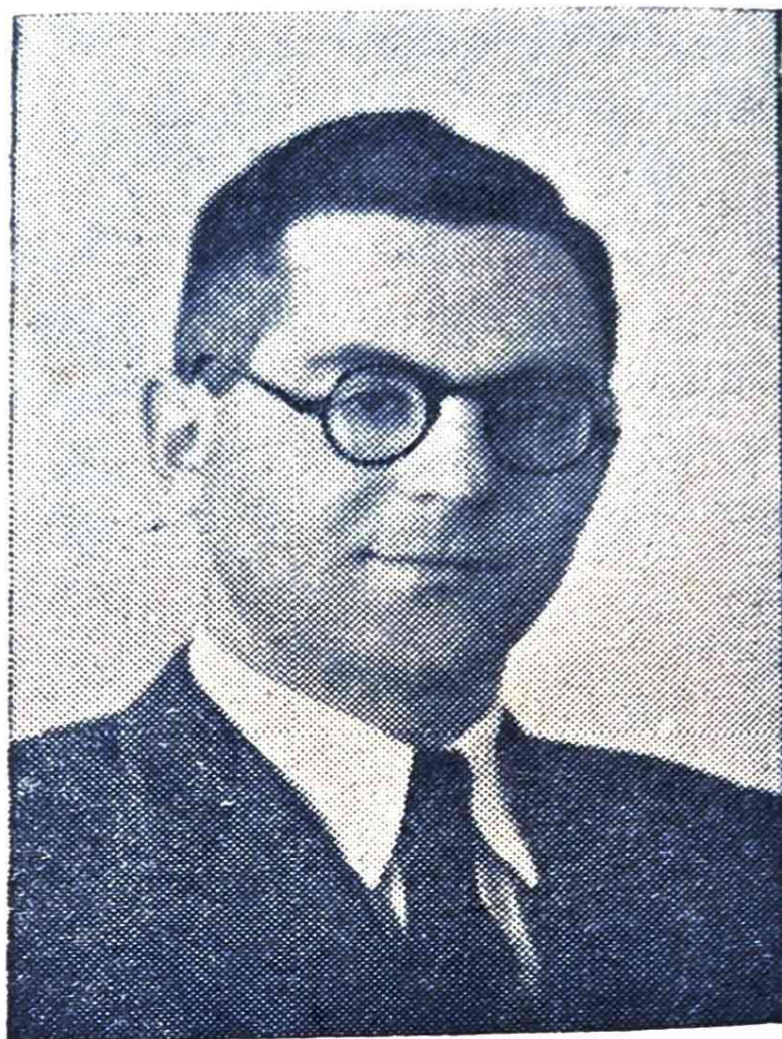

מ. ויכלנר

מזכיר המפלגה הקומוניסטית הישראלית

**אינטרנאציונליזם פרוליטארי
מול נאציונליזם בורגני
(החזית האידאולוגית, חינוך קאדרים)**

אוקטובר 1949

מאיר וילנר

מזכיר המפלגה הקומוניסטית הישראלית

חברים, צירי הועידה ואורזים!

התורה המארכסיסטית בת המאה יש לה התכונה המיוחדת שלא זו בלבד שאינה מתישנת, אלא שמתגלית תמיד כחיונית ומחדשת, כובשת יותר ויותר לבבות ומוחות. המארכסизם צועד מנצחון אל נצחון כתורת החברה והשקפת העולם המתקדמת ביותר, כנשק אדיר במלחמה לשחרור האנושות מכבלי השיעבוד הלאומי והסוציאלי.

נוכח ההשפעה הגוברת של התורה המארכסיסטית על מיליוני בני אדם ובמיוחד על מעמד הפועלים בכל אתר ואתר, נרתמו אויבי המארכסизם ומעמד הפועלים לסלף ולערפל את תורת המארכסизם. סילוף המארכסизם מוצא את ביטויו בהרבה ארצות בשאלה הלאומית. המארכסизם הפך להיות בארצנו מושג פופולרי בקרב חלקים גדולים של מעמד הפועלים. בכדי למנוע מהמונים אלה את התפתחות הכרתם המעמדית ובכדי למנוע את הצטרפותם לכוח המהפכני העיקבי ביותר, למפלגה המארכסיסטית היחידה בישראל — המפלגה הקומוניסטית, צצו אצלנו כל מיני „תיאורטיקנים“, מסלפי המארכסизם, המנסים לאחוז את המקל בשתי הקצוות גם יחד: הם כורכים יחד נאציונליזם-בורגני עם פראזות מארכסיסטיות כדי לטשטש את קבלתם למעשה את האידיאולוגיה הבורגנית-נאציונליסטית.

עלינו להבהיר כמה מושגי-יסוד החשובים במיוחד בתנאי ארצנו, בה היכה השוביניזם הלאומני שורשים עמוקים במשך 30 שנה, מטופח על ידי האימפריאליזם והריאקציה. המלחמה בנאציונאליזם-הבורגני ופופולריזציה של עקרונות המארכסизם המושתתים על איג-

טרנאציונאליזם פרוליטארי ואחוות עמים — הוא אחד התפקידים החשובים ביותר של המפלגה. בדרך זו אפשר יהיה ע"י עבודה שיטתית ומתמדת לסייע לעקירת הרעל הלאומני ממוחות ההמונים. הצד השני של המטבע, אחיו התאום של השוביניזם, הוא הקוסמופוליטיזם הפרו-אמריקאי, התיאוריה של הבורגנות הבוגדנית וגירוריה בתנועת הפועלים, כי בתקופה ה"מודרנית" אי-אפשר כביכול לשמור על עצמאות וריבונות העמים. השוביניות לגבי ההמונים הערבים והמכירה ה"קוסמופוליטית" של עצמאות ישראל ל"וול-סטריט" הולכים במדינת ישראל שלובי זרוע. לעומת זאת רעיונות האינטרנציונליזם-הפרוליטארי ואחוות העמים הולכים שלובי זרוע עם הגנה עיקבית על עצמאות ישראל וריבונותה, עם פטריוטיזם אמת.

1. מהי עמדה נציונליסטית-בורגנית ומהי עמדה אינטרנציונליסטית פרוליטארית ?

למען הצלחת המלחמה לסוציאליזם מלכדים המרקסיסטים את הפועלים בני כל העמים לצבא לוחם אחיד. המרקסיזם מצליח לבצע משימה מהפכנית זו באשר הוא חרת על דגלו את המלחמה נגד כל דיכוי לאומי, את המלחמה לחופש ולהגדרה עצמית של כל אומה ואומה. המרקסיזם רואה את כל העמים, קטנים כגדולים, שווים בזכויותיהם.

„במלחמתה לזכות הלאומים להגדרה עצמית — כותב החבר סטאלין — מעמידה בפניה הסוציאל-דימוקרטיה את המטרה לחסל את מדיניות הדיכוי הלאומי, לעשותה לבלתי-אפשרית, בכדי לבלום ע"י כך את המלחמה בין הלאומים ולהביאה עד למינימום. בזה נבדלת המדיניות של הפרולטריון בעל ההכרה המעמדית באופן מהותי מהמדיניות של הבורגנות, המעוניינת להעמיק ולהפיח את המלחמה הלאומית, לדחוף הלאה ולהחריף את התנועה הלאומית. דוקא משום כך

אין הפרולטריון בעל ההכרה יכול ללכת תחת הדגל „הלאומי“ של הבורגנות. ועוד: „הפועלים מעוניינים באיחוד המלא של כל חבריהם למעמד בצבא אינטרנציונלי אחיד, בהשתחררותם המהירה והסופית מהשעבוד הרוחני לבורגנות, בהתפתחות המלאה והחפשית של הכוחות הרוחניים של אחיהם למלחמה, לאיזה לאום שלא יהיו שייכים. לכן לחמו הפועלים וימשיכו ללחום נגד כל מדיניות של דיכוי לאומי לכל צורותיו, מהמשוכללים ביותר עד הברוטאליים ביותר, ונגד המדיניות של הסתה בכל צורותיה.“ (סטאלין: „המרקסיזם והשאלה הלאומית“).

דבריו אלה של הח' סטאלין מבטאים באופן הברור ביותר את הגישה של המרקסיסטים, את הגישה של האינטרנציונליזם הפרולטרני לבעייה הלאומית — בהבדל מהגישה הנציונליסטית-בורגנית. האידיאולוגיה של הבורגנות היא ביסוד אידיאולוגיה המצדיקה את הדיכוי הלאומי של עמים אחרים. במקרים שהבורגנות תומכת במלחמת שחרור לאומי היא עושה זאת באופן חולף ובלתי עקבי ורק מתוך האינטרסים המעמדיים הצרים שלה. הבורגנות בוגדת באינטרסים הלאומיים האמתיים של העם מהרגע שהאינטרס המעמדי הצר שלה תובע זאת ממנה. כך עשתה הבורגנות הצרפתית בימי הקומונה הצרפתית, כך נוהגת הבורגנות בכל ארצות התבל ואף בארצות הקולוניאליות בתקופת האימפריאליזם השוקע ובמיוחד לאחר מלחמת העולם השנייה. מתוך פחד מפני התנועה הפרולטרית והעממית המתגברת בארצותיהם ומפני כוחות הסוציאליזם המתחזקים בקנה מדה בינלאומי, מתקשרת הבורגנות בכל הארצות עם האימפריאליזם הזר ובמיוחד האמריקאי בניגוד לאינטרס של העם והמולדת, על מנת להציל בדרך זו את המשטר הקפיטליסטי המתמוטט.

בתקופה של מלחמת העולם השנייה ולאחריה הוכח לעין כל, יותר מאשר בכל תקופה קודמת, כי מעמד הפועלים והאבנגרד שלו — המפלגות הקומוניסטיות — הם בכל הארצות המגינים העיקביים על

מולדתם בפני השתלטות האימפריאליזם. בזמן מלחמת העולם השנייה היווה מעמד הפועלים בהנהגת המפלגות הקומוניסטיות את חוט השדרה של התנועה הפרטיזנית האנטי-פאשיסטית. לאחר מלחמת העולם השנייה עומד מעמד הפועלים בהנהגת המפלגות הקומוניסטיות בראש המלחמה נגד האימפריאליזם, להגנת העצמאות הלאומית והשלום.

אין דברים אלה מקרה. שרשים עמוקים לתופעה זו באידיאולוגיה ומהפכנית של מעמד הפועלים המבטאת את האינטרסים שלו ואת האינטרסים הלאומיים הכלליים של כל עם. הדבר נעוץ בעצם הגישה של המרקסיזם לשאלה הלאומית.

המארקסיזם רואה את השאלה הלאומית כחלק מהשאלה הכללית היסודית העומדת בפני מעמד הפועלים — המלחמה לסוציאליזם. המרקסיזם מעריך את התנועות הלאומיות מנקודת-ראות האינטרסים של המלחמה לסוציאליזם. המלחמה לסוציאליזם היא באינטרסים של הרוב המכריע של העם בכל ארץ וארץ. ולכן בלחמו לסוציאליזם מבטא מעמד הפועלים את האינטרסים של הרוב המכריע של העם, את האינטרסים הלאומיים האמתיים של העם. זוהי גם הסיבה שהמרקסיסטים בכל ארץ הם המגינים העקביים על העצמאות הלאומית והחופש של עמיהם והוכיחו שהם הפטריוטים הטובים ביותר בכל מאבק על האינטרסים הלאומיים האמתיים של העם ובהגנת העצמאות של המולדת.

לנין הגדיר במאמרו המפורסם „על זכות הלאומים להגדרה עצמית“ את ההבדל בין נציונליזם בורגני ואינטרנציונליזם פרולטרי במלים הבאות:

„הבורגנות מעמידה תמיד במרכז את הדרישות הלאומיות שלה. היא מעמידה אותן באופן מוחלט. בשביל הפרולטריון הן כפופות לאינטרס של המלחמה המעמדית“. ועוד: „בשביל הבורגנות, המופיעה בהתחלה כהגמון של התנועה הלאומית, הדרך הפרקטית הטבעית היא תמיכה בכל תנועה לאומית“. אולם מדיניות הפרולטריון

היא — מגדיר לנין — לתמוך בתנועה לאומית „רק כשהיא באינטרס השלום בין העמים, באינטרס שיוויון הזכויות ויצירת התנאים הטובים ביותר בשביל המלחמה המעמדית“ (שם).

באופן קולע מאד הגדיר לנין את הנציונליזם הבורגני „הפועל“: „הפועל המבכר את האחדות הפוליטית עם הבורגנות של „עמו הוא“ על פני האחדות המלאה בין הפרולטריום של כל העמים, פועל נגד האינטרסים של הסוציאליזם והדימוקרטיה“ (שם).

הבורגנות שואפת להציג את הדרישות המעמדיות שלה כדרישות „כלל לאומיות“, המבטאות כאילו את האינטרסים של האומה כולה. הפרולטריון אינו צריך להיגרר אחרי הלחץ הפוליטי והאידיאולוגי של הבורגנות. הפרולטריון תומך בדרישה לאומית רק כאשר היא מבטאת באמת את האינטרסים הלאומיים של העם. וכל דרישה לאומית שהיא באינטרסים של המוני-העם עולה תמיד בקנה אחד עם המלחמה לשחרור לאומי של עמים אחרים ועם המלחמה של הפרולטריון הבינלאומי לסוציאליזם. אין ניגודי אינטרסים לאומיים בין המוני-העם של האומות השונות בעולם. קיימים ניגודי אינטרסים בין הבורגנות ומעמד-הפועלים והמוני העם הרחבים בכל ארץ; קיימים ניגודי אינטרסים בין הבורגנות והפרולטריון מבחינה בינלאומית, אך האינטרסים הלאומיים האמיתיים של העמים עולים תמיד בקנה אחד עם המלחמה לשלום ולסוציאליזם.

את הגישה של האינטרנציונליזם הפרולטרי לבעיות לאומיות הגדיר באופן קלאסי הח' סטאלין בספרו: „על יסודות הלניניזם“: „אין פירוש הדבר, כמובן — כיתב הח' סטאלין — שהפועל חייב לתמוך בכל תנועה לאומית, בכל מקום ובכל זמן וזמן, בכל המקרים הקונקרטיים לחוד. המדובר כאן הוא בתמיכה בתנועות לאומיות כאלה, המכוונות להחלשתו, למיגורו של האימפריאליזם ולא לביסוסו ולשמירתו“. וסטאלין ממשיך: „יש שתנועות לאומיות של ארצות מדוכאות בודדות באות בהתנגשות עם עניני ההתפתחות

של תנועת הפועלים. מובן מאליו, כי במקרים כאלה אין לדבר על תמיכה. הבעייה של זכויות האומות אינה בעייה מבודדת. נפרדת. כי אם חלק של הבעייה הכללית, של המהפכה הפרולטרית. חלק זה כפוף לשלם ויש לסוקרו מנקודת מבט השלם. בשנות ה-40 למאה ה-19 צידד מרקס בתנועה הלאומית של הפולנים וההונגרים ולא תמך בתנועתם הלאומית של הצ'כים והיוגוסלבים. משום מה? משום שהצ'כים והיוגוסלבים נחשבו בימים ההם ל"עמים ריאקציוניים", ל"משמרות ראשיים" של הרוסים באירופה, "משמרות ראשיים" לאבסולוטיזם. ואילו הפולנים וההונגרים נחשבו ל"עמים מהפכניים" שנלחמו באבסולוטיזם; משום שהתמיכה בתנועה הלאומית של הצ'כים והיוגוסלבים בימים ההם משמעותה היתה: תמיכה בעקיפין בצאריזם, האויב המסוכן ביותר לתנועה המהפכנית באירופה.

ברור שהנציונליסטים-הבורגניים תומכים בכל תנועה ובכל דרישה לאומית, גם כשהיא עומדת בסתירה לאינטרס של תנועת הפועלים והסוציאליזם. אך במקרים כאלה הדרישה הלאומית היא בחשבון אחרון בניגוד לאינטרס הלאומי של העם והופכת לדרישה "לאומית" במרכאות. (למשל הדרישות "הלאומיות" האנטי-סוביטיות של פיל-סודסקי והפ.פ.ס. בזמן מלחמת האזרחים בברית-המועצות; למשל הדרישה "הלאומית" של הלאומנים הסלובקיים שדרשו לנתק את סלובקיה מהתנועה המהפכנית בצ'כוסלובקיה ולהפכה למושבה אמריקאית בניגוד לאינטרסים הלאומיים של העם הסלובקי).

2. האידאולוגיה הציונית היא האידאולוגיה הנציונליסטית-בורגנית היהודית.

לאור עקרונות אלה של לנין וסטאלין בשאלה הלאומית הערכנו והננו מעריכים את האידאולוגיה הציונית. הננו מעריכים את האידאולוגיה לוגית הציונית כאידאולוגיה נציונליסטית בורגנית יהודית.

מרקסיסט תומך בתנועה לאומית אך ורק כאשר היא „מכוונת להחלשתו, למגורו של האימפריאליזם ולא לביסוסו ולשמירתו“ (סטאלין). אם תנועה „לאומית“ מסויימת פועלת בניגוד לאינטרסים של הסוציאליזם „מובן מאליו כי במקרים כאלה אין לדבר על תמיכה“ — מלמדנו הח' סטאלין. כי במקרה כזה התנועה היא „לאומית“ במרכאות כפולות ואינה מבטאת את האינטרסים הלאומיים של העם. התנועה הציונית פעלה כל השנים בצורות שונות תוך השענות על האימפריאליזם הבריטי ותוך הכרה בחוקיות של השלטון הזר בא"י. גם השמאל הציוני הגן עד הרגע האחרון על המנדאט הבריטי, התנגד לעצמאות ולדרישה להוצאת הצבא הבריטי מן הארץ. התנועה הציונית העמידה ומעמידה תמיד את הדרישות הלאומיות „באופן מוחלט“ כהגדרתו של לנין, גם כשהדרישה מסייעת לאינטרסים של האימפריאליזם, נגד ענין השחרור הלאומי האמתי, נגד התנועה הסוציאליסטית הבינלאומית, נגד ברה"מ ונגד המלחמה המעמדית של הפרולטריון, נגד המוני-העם הערבי ונגד הפרולטריון היהודי. התנועה הציונית כוללת מפלגות בורגניות ומפלגות פועלים. האינטרסים המעמדיים של ציבור הפועלים המאורגן במפלגות השמאל הציוני אינם משתקפים נאמנה במדיניותן המושפעת בצורות שונות ע"י האידיאולוגיה של הנאציונליזם הבורגני.

3. במה מתבטא באופן קונקרטי הנציונליזם הבורגני לעומת האינטרנאציונליזם הפרוליטארי?

א. הנציונליזם הבורגני מתבטא בזריעת אי אמון לגבי ברה"מ והחזית הסוציאליסטית העולמית. דוגמא קלסית לתוצאות של מדיניות כזו היא כנופית טיטו קרדלי, ג'ילאס ורנקוביץ' ביוגוסלביה. בוגדים אלה, בגלותם בורות גמורה בהערכת המצב הבינלאומי, הכריזו, כי הם בכחותיהם העצמיים

שחררו את יוגוסלביה מהנאצים, בלי עזרת ברה"מ. ע"י עמדה נציונ-
ליסטית שהתבטאה ביחס עויין לגבי ברה"מ ובשלילת התיאוריה
המרקסיסטית של מלחמת-המעמדות כיסוד מוסד למיגור הקפיטליזם
התגלגלו הם לבני ברית למעשה של הבלוק האנגלו-אמריקאי נגד
ברה"מ, ומפקירים בגלוי את עצמאות יוגוסלביה לאימפריאליזם. משפט
ריק גילה לעין כל, כי כנופיית טיטו הפכה לכת תליינים פאשיסטיים
בשירות הריגול האמריקאי. הפרוגנוזה של ההחלטות ההיסטוריות
של האינפורמבירו על המצב במפלגה הקומוניסטית היוגוסלבית
מיוני 1948, כי "עמדה לאומנית מעין זו יכולה להביא להתנוונות
יוגוסלביה לרפובליקה בורגנית רגילה, לאבדן העצמאות היוגוסלבית
ולהפיכת יוגוסלביה למושבת המעצמות האימפריאליסטיות", הוכחה
כנכונה ומדויקת במהירות גדולה ביותר.

להחלטות האינפורמבירו על המצב במפלגה הקומוניסטית
היוגוסלבית יש חשיבות בינלאומית עצומה לגבי כל תנועת הפועלים
בעולם. זהו דוקומנט שכל מפלגה קומוניסטית וכל פועל בעל הכרה
צריך ללמוד ממנו.

תיאוריות פרו-אימפריאליסטיות מפתחות בישראל הבורגנות
היהודית והנהגת מפא"י. הנציונליסטים הבורגניים אומרים לפועלים:
מה לעשות, בכדי לבנות את הארץ, מוכרחים לקבל מלוות אמריקאיים;
אי אפשר להופיע באופן תקיף נגד אמריקה כי אנו זקוקים לכסף של
יהודי אמריקה, "חוץ מזה" יש לנו "סכסוך" עם המדינות הסוציאליס-
טיות בקשר לעליה... חוץ מזה ונוסף לזה ומדרדרים ככל הנאציונליס-
טים-הבורגניים לעמדה פרו-אימפריאליסטית ואנטי-סובייטית למעשה.
למעשה מסייעים אלה לחדירת האימפריאליזם האמריקאי, לאבדן
עצמאות ישראל, לבלימת ההתפתחות הכלכלית ואפשרויות קליטת
העליה, ומובילים את המדינה לקראת משבר כלכלי חמור ביותר.
הנציונליסטים הבורגניים בישראל ממעיטים אף הם בזדון את
ערכה של עזרת ברה"מ והחזית הסוציאליסטית העולמית לתקומתה

של מדינת ישראל ולנצחונות צבא ההגנה לישראל על הפולשים. אף הם "שוכחים" כי עם כל גבורת הנוער שלנו ועם כל חשיבות אמצעינו העצמאיים — לא היינו יכולים להקים את המדינה ולא היינו מנצחים במלחמה לולא העזרה הפוליטית, המוסרית והחומרית של המחנה הסוציאליסטי. לולא עזרה זאת היתה עלולה בריטניה בהסכמתה החשאית של אמריקה ובאמצעות הליגה הערבית להכשיל את הישגי מלחמת ישראל אפילו ע"י התערבות ישירה. מבלי לשלול את חשיבות ההתגייסות העצמית של העם יש לקבוע כי עצם קיומו ועזרתו של המחנה הסוציאליסטי הבינלאומי היווה גורם מכריע בתקומתה ומלחמתה של מדינת ישראל.

לעומת הנציונליזם הבורגני של המנהיגים הבוגדים של המפלגה הקומוניסטית היוגוסלבית יש ללמוד מן הגישה של האינטרנציונליזם הפרולטרני של מנהיגי המפלגה הקומוניסטית הסינית שהוכיחו שהם תלמידים נאמנים לתורת מארקס-אנגלס-לינין-סטאלין וכי הם למדו כיאה לקומוניסטים מהנסיון ההסטורי העצום של המפלגה הקומוניסטית של ברה"מ (כולשביקים).

מאו-טסה-טונג, המנהיג הגדול של המפלגה הקומוניסטית של סין הכריז:

"לולא היתה קיימת ברה"מ, לולא היה הנצחון במלחמת העולם השנייה האנטיפשיסטית, לולא נוצח האימפריאליזם היאפני (מה שחשוב במיוחד בשבילנו), לולא היו דימוקרטיות עממיות באירופה, לולא היתה הולכת ומתגברת המלחמה של הארצות המשוועבדות במזרח, לולא היו מנהלים ההמונים בארצות-הברית, בריטניה, צרפת, גרמניה, איטליה, יפאן וארצות קפיטליסטיות אחרות מלחמה נגד הכנופיות הריאקציוניות השולטות — לולא היו קיימים הגורמים האלה, הלחץ של הכוחות הריאקציוניים הבינלאומיים היה, כמובן, גדול יותר ממה שהוא עכשיו. האם היינו מגיעים לנצחון בנסיבות כאלה? מובן

מאליו שלא. כמו כן אי אפשר היה לייצב את הנצחון לאחר שהושג.
(„הדיקטטורה של הדימוקרטיה העממית“).

ומנהיג אחר של סין החדשה, חבר המשרד הפוליטי של
המפלגה הקומוניסטית הסינית הח' ליאו-שאורצי כותב במאמרו
החשוב „האינטרנציונליזם והנציונליזם“: „רק הקומוניסטים והפרו-
לטריון הבינלאומי, רק ברה"מ וארצות הדימוקרטיה העממית, המוד-
רכים ע"י המפלגות הקומוניסטיות, הם ידידיהם הבטוחים של כל
העמים המדוכאים במאבקם לחרות ולעצמאות לאומית. עזרת ברה"מ,
עזרת הפרולטריון הבינלאומי והמפלגות הקומוניסטיות היא תנאי
חשוב ביותר לנצחון כל העמים במאבק על פריקת העול האימפריא-
ליסטי, על עצמאותם הלאומית“.

ואם סין הגדולה כך, מדינת ישראל לא כל שכן. זהו לא רק
הלקח של הקמת המדינה ומלחמת עצמאותה. זהו גם הלקח לגבי
השלב הנוכחי „לייצב את הנצחון לאחר שהושג“, והוא איננו יציב
כלל: הריבונות נישמטת מידינו יום יום, כלכלתנו יותר ויותר תלויה
מהול-סטרית. „הנייטרליות“ כביכול, הוכיחה את צביעות דוגליה
בארצות הקפיטליסטיות הגדולות ביותר, בצרפת ואיטליה. סיסמת
ה„נייטרליות“ אינה אלא מסך עשן זמני של הבורגנות והס.ד. הימנית
בכדי לחפות על האוריינטציה הפרו-אימפריאליסטית ועל הבגידה
הלאומית. העמדה הנציונליסטית-הבורגנית לגבי ברה"מ היא למעשה
עמדה אנטי-סובייטית ואנטי-לאומית כאחד. באשר אנטי-סובייטיות
ובגידה לאומית שלובים תמיד אהדדי.

גם במפ"ם, שעמדתה בדרך כלל חיובית לגבי ברה"מ, קיימות
מגמות של זריעת אי-אמון לגביה ולמחנה הסוציאליסטי העולמי.
מנהיגי הימין במפ"ם טוענים שאין ברה"מ והתנועה הקומוניסטית
בעולם מבינים את השאלה היהודית. הם מסכימים בדרך כלל עם
ס.ס.ר. מחוץ... לענינים הנוגעים לעם היהודי ולמדינת ישראל.
למעשה, יוצא השמאל הציוני מתוך הנחה, כי יש נגוד בין האינטרסים

של המלחמה לסוציאליזם בעולם ובין האינטרסים של העם היהודי. זהו הנגוד בין ההשקפה המרקסיסטית על השאלה הלאומית ובין ההשקפה הנציונליסטית-בורגנית. אין ואיננו יכול להיות שום ניגוד אינטרסים בין מלחמת השחרור של איזה עם ובין מלחמת כוחות הקידמה והסוציאליזם בעולם. בכל שלב ושלב קובע האינטרס הכללי של המלחמה לסוציאליזם, כי בלי הצלחת מלחמה זו אין תקווה לחופש ולעצמאות אמת של אף עם. הפטריוטיזם האמתי והאינטרנציונליזם הפרולטרני זהותיים תמיד.

דוגמא מאלפת של אינטרנציונליזם פרולטרני גילו הקומוניסטים הגרמנים בבחירות האחרונות בגרמניה המערבית. הם היו היחידים שהופיעו בעד הגבול המזרחי של גרמניה בתור גבול השלום, בתור גבול שהוא באינטרס של השלום העולמי, של חיזוק כוחות הסוציאליזם והחלשת האימפריאליזם. הם לא יצאו מתוך הנחה נציונליסטית בורגנית ככל יתר המפלגות הגרמניות, אשר דרשו את החזרת הגבול המזרחי לגבול 1939, בכדי להגדיל את גרמניה. הקומוניסטים הסבירו שגם באינטרסים של המוני העם הגרמני, שהוא אינטרס השלום והסוציאליזם, צריכים השטחים שצורפו לפולין וסס"ר אחרי מלחמת העולם השנייה להישאר במדינות אלו. העמדה של האינטרנציונליזם הפרולטרני היא גם העמדה הפטריוטית ביותר בניגוד למפלגות הנאציות וגירוריהן בגרמניה הדורשות "רבנשה", סיסמה שהיא פופולרית בגרמניה המערבית.

רק נציונליסטים בורגניים צרי אופק יכולים לראות ניגוד בין האינטרסים הלאומיים של עםם ובין האינטרסים של ברה"מ והמחנה הסוציאליסטי.

ב. הנציונליזם הבורגני מתבטא בתיאוריה על שותפות אינטרסים של הפרולטריון והבורגנות.
דבר זה מתבטא בישראל בבלימת המלחמה המעמדית של הפועלים

באמתלא שזה „יזיק לעליה“. הנציונליסטים מתנגדים למלחמה לתנאי-עבודה הוגנים לפועלים, באשר זה „יפחיד את הבורגנות מלהשקיע הון בבנין הארץ“. הנציונליסטים לוחמים נגד קידמה סר-ציאלית במדינת ישראל היות „ועוד תקופה ארוכה יהיה צורך בקר-אופרציה בין ההון והעבודה לטובת הענין הלאומי המשותף“, שהנו למעשה לטובת בעלי-ההון הגדול בלבד.

ברוח אנטי-פרולטרית זו חינכו הבורגנות ועושי דברה את ההמונים במשך עשרות בשנים. הקאפיטליזציה של הארץ, השפעת הגברת המלחמה המעמדית בקנה-מדה בינלאומי, הרעת המצב הכל-כלי, מצב העבודה והשיכון, הביאו להחרפת המלחמה המעמדית בישראל לאחר הפסקת הפעולות הצבאיות. תפקידה של המפלגה הקומוניסטית הוא לעקור את החינוך ה„על-מעמדי“.

מעמד הפועלים במלחמתו העקבית על האינטרסים שלו, במל-חמה עקבית לעצמאות פוליטית וכלכלית של ישראל, במלחמה עק-בית נגד חדירת ההון האמריקאי ובעד פיתוח כלכלי בתעשייה וב-חקלאות, במלחמה נגד הבורגנות הישראלית הפרו-אימפריאליסטית — מגן לא רק על האינטרסים המעמדיים שלו, אלא גם על האינטרסים הלאומיים והממלכתיים של מדינת ישראל.

התיאוריה הנציונליסטית בשטח המלחמה המעמדית כבכל יתר השטחים פירושה הפקרת המוני-העם לניצול של קבוצה קטנה של בעלי-הון ישראליים ולהפקרת הכלכלה והריבונות של המדינה לאימפריאליזם האמריקאי.

אחרי מלחמת העולם השניה יותר מבכל תקופה קודמת, הבורגנות הגדולה בארצות הקולוניאליות בוגדת באינטרסים הלאו-מיים בכל ארץ וארץ. כך גם בצרפת, איטליה וכו'. כך מתפתחים הדברים בקצב מהיר למדי גם בישראל.

יש קשר מהותי, הלכה למעשה בין המלחמה לעצמאות לאו-

מית ובין המלחמה לקידמה סוציאלית, למשטר עצמי דימוקרטי ולסוציאליזם. אויבי מעמד הפועלים הם גם אויבי עצמאות ישראל. התיאוריה הנציונליסטית-בורגנית בישראל מתבטאת בין השאר בהשקפה על אפשרות קיום ארגון על-מעמדי של ההסתדרות הציונית. בדרך זו מנסה הבורגנות לבלום את מלחמת המעמדות ומחזיקה בשבי הנציונליזם הבורגני חלקים של תנועת הפועלים ומחדירה ביניהם את התיאוריה הבורגנית על שותפות אינטרסים של הבורגנות והפרוליטריון, של "כלל האומה".

ג. הנציונליזם-הבורגני מתבטא במדיניות התנשאות, הפליה ודיכוי לגבי עמים אחרים.

בישראל הדבר מתבטא במדיניות ההפליה הגזעית והדיכוי הלאומי מצד הבורגנות ועושי-דברה לגבי המיעוט הערבי, בשאיפה לאכספנסיה ושלילת זכות ההגדרה העצמית של העם הערבי בא"י. הפאשיזם היהודי בישראל מטפח תיאוריות שכלל שמדינת ישראל תתפשט יותר, כן יובטח, כביכול, השלום והבטחון; משרתי הבורגנות בהנהגת ההסתדרות נוקטים במדיניות הפליה לגבי הפועלים הערבים בטענה, כי ככל שיפלו יותר לרעה את הפועלים הערבים בעבודה ובשכר, כן "ישאר", כביכול, יותר לפועלים היהודים. תיאוריות אלו מכוונות להפנות את הפועל היהודי מהמלחמה נגד האימפריאליזם והבורגנות לעבר תכניות אכספנסיה, ולהפנות את הפועל היהודי מהמלחמה המעמדית נגד הבורגנות "שלן" לעבר מלחמה בין פועל לפועל על בסיס לאומי.

מדיניות זו היא בניגוד לאינטרס השלום והעצמאות של מדינת ישראל, ובניגוד לאינטרסים של מעמד הפועלים, למלחמתו לעבודה ולהעלאת רמת-החיים. "עם המדכא עם שני — אינו יכול להיות חפשי" — אמר מארקס. ולגין כתב: "הדיכוי של ה"זרים" הוא מקל עם שתי קצוות. בקצה האחד הוא מכה ב"זרים", ובשני — את העם

הרוסי". מדיניות ההפליה הלאומית בישראל מכה לא רק בערבים, אלא באותה מדה בהמונים היהודים.

במדינת ישראל ב-1949 יכולים אנו בהקבלה גמורה ומדויקת להעתיק את הצעת החוק שהבולשביקים הכניסו לדומה ברוסיה הצארית ב-1914, אלא במקום המלה "יהודים", יש להכניס "ערבים": "יבוטלו כל ההגבלות שהוטלו על היהודים בענין הזכות למקום מגורים והחלפת המקום, בשירות המדינה ובשירות הסוציאלי, בשירות החובה של הצבא, ברכישת וחכירת נכסי דלא גידי בעיר, בכפר, וכו'. יבוטלו כל ההגבלות על זכויות היהודים בשימוש במקצועות חפשיים וכו' וכו'".

וכשם שלנין בשעתו הגן בשם האינטרנציונליזם הפרולטרני על היהודים ברוסיה הצארית בקראו: "לא היהודים הם אויבי העמלים. אויבי העמלים הם הקאפיטליסטים מכל הארצות", כן אנו הקומוניסטים בישראל מגינים על הזכויות של המיעוט הערבי בשם האינטרסים המשותפים של הפרולטריון, בשם השלום והעצמאות של המדינה.

אנו אומרים: לא הערבים הם אויבי העמלים. אויבי העמלים הם הקאפיטליסטים מכל הארצות והעמים. אויב הפועל היהודי אינו הפועל הערבי, אלא הקאפיטליסט היהודי, הקאפיטליסט הערבי ואדוניהם — הקאפיטליסטים-האימפריאליסטים האמריקאיים והבריטיים. ולהפך, אויבי הפועל הערבי אינו הפועל היהודי אלא הקאפיטליסט ובעל-האחוזת הערבי, הקאפיטליסט היהודי ואפוטרופוסייהם בחוגים השליטים באמריקה ובאנגליה. הפועל היהודי בעל-ההכרה צריך לראות בפועל הערבי ולא בקאפיטליסט היהודי את ידידו ובן-בריתו, כשם שהפועל הערבי צריך לראות בפועל היהודי ולא בקאפיטליסט הערבי את ידידו ובן-בריתו. בדרך זו של אינטרנציונליזם פרולטרני יגנו גם הפועלים היהודיים וגם הפועלים הערביים באופן הטוב ביותר על האינטרסים הלאומיים של עמיהם, שהמעמדות השליטים

בוגדים בהם. ההסטוריה הוכיחה מי הם הפטריוטים האמתיים של המולדת. מדכאי בני העמים "הזרים" או המגינים עליהם.

ד. הנציונליזם הבורגני בישראל מתבטא כבר בעצם העקרונות הארגוני של המפלגות הציוניות המבטא את מהותן הפוליטית, גם מפלגות השמאל הציוני היו והגן מאורגנות על בסיס של ספרטיזם לאומי.

פועל ערבי, למשל, אינו יכול להיות חבר אפילו במפ"ם אך ורק משום שהוא ערבי, ואפילו הוא מגן נאמן על עצמאות ישראל, על מעמד הפועלים והנו ידיד ברה"מ. לעומת זאת יכולים להמצא במפ"ם אפילו אי אלה אלמנטים טרוצקיסטיים, אלמנטים המסכימים למלוה השעבוד האמריקאי, אלמנטים אשר נוקטים לעתים עמדה מפא"ית למלחמה מעמדית, ובלבד שהם מגזע יהודי. מנהיגי מפ"ם מסכימים לשבת אפילו עם פשיסטים יהודים בהנהלה הציונית, אך אינם מסכימים "לעת עתה" להתארגנות הפועל הערבי בהסתדרות. הח' סטאלין מדגיש את הסכנה שבצורת ארגון נציונליסטית כזו: "אנו יודעים — אומר הח' סטאלין — לאן מוביל הפרוד של הפועלים לפי לאומים. זה מוביל להתפוררות מפלגת הפועלים האחידה (הבינלאומית), לחלוקת האגודות המקצועיות לפי השתיכות לאומית, החרפת החיכוכים הלאומיים, הפרת שביתות על בסיס לאומי, דימור רליזציה גמורה בשורות הסוציאלימוקרטיה". ("כיצד מבינה הסוציאלימוקרטיה את השאלה הלאומית").

יש לציין ש"בעולם הגדול" גם המפלגות הסוציאליסטיות ואחרות מאורגנות בדרך כלל על בסיס טריטוריאלי, בינלאומי, בהתאם לאינטרסים המעמדיים, ואילו בישראל מפלגה המוצאת לנכון לכנות את עצמה מארקסיסטית מאורגנת על בסיס של ספרציה לאומית.

בסיכומו של דבר, האידאולוגיה הציונית היא האידאולוגיה הנציונליסטית-בורגנית ברחוב היהודי. במדיניות הבורגנות והנהגת מפא"י בעיקר אידאולוגיה זו מתבטאת:

1. בשלילת הקשר בין מלחמת השחרור הלאומי וההתנגדות לשלטון קולוניאלי בארץ, ובעמידה בחזית אחת עם האימפריאליזם הבריטי בעבר והאמריקאי בהווה.

2. במדיניות של הפליה לאומית לגבי האוכלוסיה הערבית.

3. בבלימת המלחמה המעמדית.

4. בארגון המפלגות הציוניות על יסוד לאומני.

5. בחינוך שוביני אנטי-ערבי ואנטי-„גויי“ בביה"ס ובציבור,

בחינוך להסתגרות ולהתבדלות לאומית.

6. על כך יש להוסיף, כי בחוץ-לארץ הדבר מתבטא בניתוק

ההמונים היהודים מהמלחמה לסוציאליזם ובקיום אוריינטציה גלויה

של הרוב המכריע של התנועה הציונית בעולם על האימפריאליזם

האנגלו-אמריקאי ותכניותיו המלחמתיות באירופה ובמזרח-התיכון.

הננו רואים סתירה בדבר שמפלגות פועלים, המכריזות על

עצמן כסוציאליסטיות משתייכות להסתדרות הציונית, באשר הננו

שוללים את עצם השיתוף עם המורגנטאואים ויתר הסוכנים של מחר-

חרי המלחמה האמריקאיים. הרוב המכריע של מנהיגי ההסתדרות

הציונית העולמית והקובעים את מהותה נמצאים בגלוי בשתי רג-

ליהם במחנה מחרחרי המלחמה האימפריאליסטיים.

4. ההבדל בין המארקסיזם והציונות אינו בעצם החיוב

של המדינה, העליה וההתישבות.

בקרב הנציונליסטים הבורגניים בישראל יש אלמנטים המנסים

לסלף את עמדתנו ולהציג את התנגדותנו לאידאולוגיה הנציונליס-

טית-בורגנית שלהם כהתנגדות למדינה, לעליה ולהתישבות וכו'.

זהו תכסיס ישן-נושן של הנציונליסטים הבורגניים בכל הארצות. ברצותם לחפות בפני ההמונים את מכירת העצמאות הלאומית על ידם לאימפריאליזם האמריקאי מתכסים הם באיצטלא חסודה של "לאומיים צרופים". אך כשם שתכסיס זה נכשל בכל הארצות כן גם ייכשל במדינת ישראל. לשקר אין רגלים.

המארקסיסטים לא זו בלבד שהם "בעד המדינה", אלא באשר הם דוגלים באינטרנציונליזם הפרולטרני ומגינים באופן עקבי על האינטרסים של מעמד הפועלים וההמונים העובדים, הם גם הלוחמים העקביים ביותר לעצמאותה המלאה ושגשוגה של ישראל לטובת המוני העם. הם הלוחמים העקביים ביותר נגד השתלטות האימפריאליזם האמריקאי על המדינה.

המארקסיסטים, לא זו בלבד שהם "בעד עליה", אלא הם לוחמים לתכנית כלכלית כזו שתאפשר קליטת עליה גדולה בעבודה ובשיכון, שתמנע את הסבל האיום של העולים. כשלון הקליטה צמצם למעשה את ממדי העליה. ובעד כשלון העליה אחראים דוקא הנציונליסטים הבורגניים שרוממות העליה בפיהם ואשר למעשה מכשילים אותה. ברור, כי אין לערבב את התמיכה בעליה עם התיאוריה האוטופיסטית של "קיבוץ גלויות" או עם ראיית העליה כפתרון בעית העם היהודי בעולם. המפלגות הציוניות שהעמידו את העליה מול ונגד העצמאות חייבות ללמוד, כי דוקא נצחון העצמאות הוא אשר איפשר עליה המונית. כיום המפלגות הציוניות מעדיפות את המשטר הקפיטליסטי ואת ה"עידוד" של הזרמת הון אמריקאי, בתירוץ של קליטת עליה. גם כאן ינחלו כשלון כמקודם. דוקא מלחמה נגד המשטר הנוכחי, בעד משטר דימוקרטי עממי, נגד חדירת האימפריאליזם האמריקאי ובעד עצמאות מלאה ופיתוח כלכלי — תבטיח תנאים לקליטת העליה.

המארקסיסטים, לא זו בלבד שהם "בעד התישבות", כשם שהם בעד פיתוח התעשייה וכל ענפי המשק, אלא ע"י תכניתם הכל-

כלית הם מראים כיצד לבצעה באופן הרחב והמוצלח ביותר. בכל סוגי ההתישבות נמצאים קומוניסטים. דוקא הנציונליסטים הבורגניים לוחמים להוצאת הקומוניסטים מההתישבות לכל סוגיה. ובכן לא עצם התמיכה במדינה, עליה והתישבות מבדיל את המארקסיסטים מהציונים, את תומכי האינטרנציונליזם הפרולטרני מחסידי הנציונליזם הבורגני, אלא אותם חמשת היסודות שמנינו לעיל, מבדילה נקודת המוצא: העדפת העקרון המעמדי של מלחמה לסוציאליזם שהנו העקרון היסודי גם במלחמה לשחרור לאומי, או העדפת הגישה הלאומנית הצרה בניגוד למלחמה לסוציאליזם.

5. על הציונות הסוציאליסטית, מפ"ם ובעיית החזית המאוחדת.

הגדרתנו את האידיאולוגיה הציונית כאידיאולוגיה נציונליסטית-בורגנית אינה אומרת שאנו מתעלמים מההבדלים הקיימים בין המפלגות הנציונליסטיות-בורגניות, הנובעים מתוך ניגודי המעמדות בישראל ומתוך השפעת המערכה הכללית בעולם בין מחנה השלום האנטי-אימפריאליסטי ומחנה המלחמה האימפריאליסטי. הגדרתנו קבעה את המכנה המשותף, את הבסיס האידיאולוגי, המאחד את כל המפלגות הנציונליסטיות-בורגניות, ימניות ושמאליות בהסתדרות ציונית אחת.

הציונות הסוציאליסטית-הבורוכוביסטית מכילה את רוב התכונות היסודיות של הנציונליזם-הבורגני היהודי מצופה בהסברות ובהגדרות פסבדו-מארקסיסטיות המכוונות לעצור בעד פועלים ונוער שמאליים מלהצטרף למחנה המהפכני העקבי, למחנה הקומוניסטי. זהו השירות ההיסטורי שהתיאוריות הבורוכוביסטיות נתנו ונותנות לבורגנות היהודית. רוב הדברים שנאמרו קודם מתייחסים במדה רבה גם לציונות הסוציאליסטית.

כלית הם מראים כיצד לבצעה באופן הרחב והמוצלח ביותר. בכל סוגי ההתישבות נמצאים קומוניסטים. דוקא הנציונליסטים הבורגניים לוחמים להוצאת הקומוניסטים מההתישבות לכל סוגיה. ובכן לא עצם התמיכה במדינה, עליה והתישבות מבדיל את המארקסיסטים מהציונים, את תומכי האינטרנציונליזם הפרולטרני מחסידי הנציונליזם הבורגני, אלא אותם חמשת היסודות שמנינו לעיל, מבדילה נקודת המוצא: העדפת העקרון המעמדי של מלחמה לסוציאליזם שהנו העקרון היסודי גם במלחמה לשחרור לאומי, או העדפת הגישה הלאומנית הצרה בניגוד למלחמה לסוציאליזם.

5. על הציונות הסוציאליסטית, מפ"ם ובעיית החזית המאוחדת.

הגדרתנו את האידיאולוגיה הציונית כאידיאולוגיה נציונליסטית-בורגנית אינה אומרת שאנו מתעלמים מההבדלים הקיימים בין המפלגות הנציונליסטיות-בורגניות, הנובעים מתוך ניגודי המעמדות בישראל ומתוך השפעת המערכה הכללית בעולם בין מחנה השלום האנטי-אימפריאליסטי ומחנה המלחמה האימפריאליסטי. הגדרתנו קבעה את המכנה המשותף, את הבסיס האידיאולוגי, המאחד את כל המפלגות הנציונליסטיות-בורגניות, ימניות ושמאליות בהסתדרות ציונית אחת.

הציונות הסוציאליסטית-הבורוכוביסטית מכילה את רוב התכונות היסודיות של הנציונליזם-הבורגני היהודי מצופה בהסברות ובהגדרות פסבדו-מארקסיסטיות המכוונות לעצור בעד פועלים ונוער שמאליים מלהצטרף למחנה המהפכני העקבי, למחנה הקומוניסטי. זהו השירות ההיסטורי שהתיאוריות הבורוכוביסטיות נתנו ונותנות לבורגנות היהודית. רוב הדברים שנאמרו קודם מתיחסים במדה רבה גם לציונות הסוציאליסטית.

התיאוריה הבורוכוביסטית שוללת את המלחמה המעמדית.
את המלחמה לסוציאליזם כנקודת מוצא לכל פרוגרמה לאומית.
במשך עשרות בשנים שיתף השמאל הציוני פעולה עם הבור-
גנות היהודית וחייב את האימפריאליזם הבריטי נגד ענין עצמאות
א"י ולמעשה נגד המחנה הסוציאליסטי העולמי. זה היה קשור עם
מדיניות של חרם נגד הפועלים והפלחים הערביים ("כיבוש עבודה",
"תוצרת עברית"), זה הביא להתנגדות השמאל הציוני לארגון הפועל
על הערבי בהסתדרות אחת עם הפועל היהודי וארגון הפועל הערבי
במפלגה פוליטית אחת עם הפועל היהודי. "השומר הצעיר" ו"אחדות
עבודה" התנגדו עד הסוף לביטול המנדט הבריטי ולהוצאת
הצבא הבריטי מהארץ. תכניתם היתה, שרוב יהודי הוא תנאי בל
יעבור לעצמאות, דבר שהופרך על ידי ההתפתחות. רק אחר כך היו
צריכים להיווצר, לפי דעתם, תנאים לעצמאות. הם אינם מבדילים
הבדל פרינציפיוני בין משטר קפיטליסטי למשטר סוציאליסטי לגבי
מצב היהודים, לגבי דידם ההבדל הוא בין השמדה פיזית לבין "השמדה
רוחנית". לגבי דידם האנטישמיות נעוצה בעצם קיום היהודים כמיי-
עוט בין "הגויים".

הציונים הסוציאליסטיים עצמם מודים בכך, שאין הבדל אידי-
אולוגי יסודי ביניהם לבין כל יתר המפלגות בהסתדרות הציונית.
בתזכיר שהוגש במרץ 1946 ע"י מפלגת פועלים "השומר הצעיר"
לועדה החקירה האנגלו-אמריקאית נאמר:

"תזכיר זה אין בכוונתו לסתור בדרך כלל את תפיסת היסוד,
המיוצגת ע"י הסוכנות היהודית לא"י, הועד הלאומי וההסתדרות...
ברוב הענינים הנידונים דומות השקפותינו להשקפותיהם של המוס-
דות היהודיים בארץ... למעשה, עיקרה של תורת הציונות ורובן של
השאיפות הציוניות מקובלים על כל זלקי ההסתדרות הציונית העול-
מית...". את התפיסה שיש ללחום לסוציאליזם כדי לפתור את הבעיה
היהודית מכנים מחברי התזכיר כ"תפיסה שאין לה שחר", כי "בי-

נתיים נאלץ היהודי במקרה הטוב ביותר להשלים עם מצב נחיתות מוסרית (אם לא משפטית) עם כל ההשפלה שבדבר. במקרה הרע ביותר פירושה של תפיסה זו — השנות פורענות שניחתה על היהדות במלחמה זו...". אין מחברי התזכיר נמנעים, איפוא, מלתאר את היהדות החופשית של ברה"מ ("בתנאים הטובים ביותר") כחיה חיי השפלה ונחיתות מוסרית...

אולם יחד עם הערכתנו המארקסיסטית על השמאל הציוני עלינו לראות לא רק את היסוד האידיאולוגי הבולם את המלחמה המעמדית והאנטי־אימפריאליסטית, אלא גם את כל המסיבות הפוליטיות והסוציאליות, אשר הביאו במיוחד אחרי הקמת המדינה לידי החרפת המלחמה המעמדית.

מפ"ם היא בתוך המחנה הציוני בישראל המפלגה הפרוגרסיבית ביותר. עמדתה של מפלגה זו לברה"מ היא בדרך כלל חיובית (חוץ מבשאלות העם היהודי). האופיני לה הוא פסיחה על שני הסעיפים ברוב השאלות והסתירה שבין ההכרזות השמאליות ובין המעשים. על בסיס כל השאלות הפוליטיות והמקצועיות הקונקרטיות המשותפות לנו, ולמפ"ם לפי הפרזותיה, הננו לוחמים להקמת חזית מאוחדת בין מק"י ומפ"ם.

עלינו להבדיל הבדל רב בין המנהיגים וההמונים. הנה למשל סירב מרכז מפ"ם לשתף פעולה עם מפלגתנו במלחמה נגד הורדת השכר. במכתב תשובה רשמי כותב לנו מרכז מפ"ם, כי הוא אינו מסכים לאיזו פעולה שהיא מחוץ למסגרת של מוסדות ההסתדרות. באותו זמן עצמו ארגנו חברי ועדי הפועלים של מק"י ומפ"ם "ועד־פעולה" משותף, אשר עומד בראש התנגדות הפועלים להורדת השכר. כאן לפנינו דוגמה, כיצד נוצרת אחדות מלמטה.

האינטרס הלאומי של מדינת ישראל והאינטרס המעמדי של מעמד הפועלים תובעים : 1) חינוך כוחה והשפעתה של המפלגה

הקומוניסטית, האבנגרד של מעמד הפועלים והלוחם העקבי לעצמאות לאומית. (2) הקמת חזית מאוחדת, ובעיקר מלמטה, בין מק"י ומפ"ם. השני תלוי במידה רבה מהראשון. והראשון תלוי במידה מכרעת במדת פעילותו והתערותו בין הפועלים והמוני העם, במדת הקשר שלנו עם ההמונים וארגון מלחמתם על עניניהם היום יומיים והיסודיים.

ההסברה האידיאולוגית אינה עומדת בניגוד למדיניות שלנו על חזית מאוחדת. להפך, היא נועדה לחזק את יכולת הקדר המפלגה תי שלנו ללחום לחזית מאוחדת זאת מתוך בהירות פוליטית מלאה ומתוך חיזוק מתמיד של המפלגה והרחבת שורותיה, ומתוך עדוד השמאל שבמפ"ם. יש לציין, כי בתקופה האחרונה התפתח בתוך מפ"ם אגף שמאלי, המורכב בעיקר מפועלים שכירים בערים ומחברי קיבוצים צעירים, אגף זה מבקר את המדיניות האופורטוניסטית של הרוב בהנהגת מפ"ם, תובע מדיניות אנטי-אימפריאליסטית ומלחמה מעמדית עקבית. הם תומכים גם בשיתוף פעולה בין מק"י ומפ"ם. תחת לחץ השמאל במפ"ם הגענו לשיתוף פעולה ראשון בכמה שטחים (כגון ועד השלום, ליגה לקשרי ידידות עם סס"ר). מפלגתנו רואה אפשרות והכרח בשיתוף פעולה בין מק"י ומפ"ם ובעיקר בעידוד האגף השמאלי בתוכה. מלחמתנו לשיתוף פעולה בין מק"י ומפ"ם אינה עומדת בסתירה לביקורת לגבי חוסר העקביות שבמדיניות מפ"ם.

מפלגתנו חייבת לעמוד בראש המלחמה לחזית עממית ולשיתוף פעולה בין מק"י ומפ"ם על יסוד האינטרסים היום יומיים של מעמד הפועלים וכמו כן על יסוד המלחמה לעצמאות מלאה ולדימוקרטיה פנימית במדינה, למדיניות חוץ נכונה ולשלום בין היהודים והערבים.

6. הנציונליזם הבורגני הערבי.

ההנהגה הערבית הריאקציונית המייצגת את האינטרסים של בעלי האחוזות והסוחרים הגדולים הערבים הרעילה משך שנים באמצעות נציגי הדת ובעזרת יחסי התלות הכלכלית את הפלחים והזעיר בורגנות הערבית באידיאולוגיה נציונליסטית-שוביניסטית, הבנויה על טיפוח איבה ליהודים. התכנית הלאומית של הנציונליסטים הערביים היתה פשוטה בתכלית: שום זכות ליישוב היהודי. על זאת לחמו הנציונליסטים הערבים ולא לשחרור לאומי מהאימפריאליזם, ועל כן נחלו כשלון. בכדי להפנות מעצמם את זעם הפלחים, שלחמו לרפורמה אגררית ולשיפור מצבם הסוציאלי הקשה מנשוא, החדירו הנציונליסטים הבורגניים והפיאודליים הערבים בקרב ההמונים את התיאוריה ש"היהודים אשמים בכל". "כאשר נסלק את "הסכנה היהודית" תיפתרנה כל שאלותיכם הסוציאליות". בדרך זו רצו הנציונליסטים הערביים (שייצגו את האינטרסים של בעלי האחוזות, נושכי הנשך והסוחרים הגדולים), לבלום את המלחמה המעמדית של ההמונים הערבים.

האידיאולוגיה הנציונליסטית הזו היתה קשורה, בדומה למצב ברחוב היהודי, בתיאוריה על שותפות האינטרסים של כל המעמדות בקרב העם הערבי "נוכח הסכנה הציונית". השפעת האידיאולוגיה הנציונליסטית הזו הטביעה את חותמה במדה לא מועטה אף על הנהגת תנועת הפועלים הערבית. "אגודת הפועלים הערבית הפלשתינאית" בהנהגת סאמי טהא היתה מודרכת ע"י המדיניות והאידיאולוגיה הבורגנית-פיאודלית. השפעה מסוימת לאידיאולוגיה זו היתה גם על חלקים מסויימים של החוגים הפרוגרסיביים הערבים. זה התבטא בהבנה מסולפת של בעיית החזית הלאומית האנטי-אימפריאליסטית, ובמיוחד באי-הבנת הדבר, כי לשם הצלחת המלחמה האנטי-אימפריאליסטית למען העצמאות הלאומית, הכרחי בעת ובעונה אחת להלחם נגד המשענות הסוציאליות של האימפריאליזם וסוכניו בקרב העם הערבי.

רבי. השפעה זו של האידיאולוגיה הנציונליסטית-בורגנית וראיית „החזית הלאומית“ מעל לכל, תוך טשטוש המלחמה המעמדית, הביאה גם לאי הבנת הצורך החיוני בשיתוף פעולה אנטי-אימפריאליסטי של ההמונים הערבים והיהודים.

הנציונליסטים הערבים בארץ ישראל גילו איבה גלויה וזרעו אי-אימון בקרב ההמונים לס.ס.ס.ר. ולתנועה הסוציאליסטית הבינלאומית, וזה בזמן שהאימפריאליזם הבריטי דיכא עד עפר את הארץ ואת העם הערבי. ברור, כי הפאודלים והבורגנים הערבים וגרוריהם בתנועת הפועלים (סאמי טאהא) שניהלו מדיניות זו שהיא נגד האינטרסים של הפלחים והפועלים הערבים, ולטובת האינטרסים הכיתתיים של קבוצות בעלי אחוזות וסוחרים גדולים, חששו מפני תסיסה סוציאלית אפשרית בהשפעת הדוגמא של שחרור פועלי ואכרי ס.ס.ס.ר. משעבוד בעלי האחוזות, נושכי הנשך והקאפיטליסטים.

השפעת אידיאולוגיה נציונליסטית-בורגנית זו לגבי ברית-המועצות מצאה את ביטויה גם בקרב חוגים פרוגרסיביים ערביים מסויימים, במיוחד לאחר הצהרת גרומיקו על הזכות של העם היהודי והערבי בא"י לעצמאות ולמדינות משלהם. אי-הבנת ההתפתחות הח"דשה בארץ, אי-הבנת המצב הבינלאומי, הביאה להגררות אחרי התע"מולה של הנציונליסטים הבורגניים וראיית אפשרות של ניגוד בין האינטרס של העם הערבי ובין התכנית הסובייטית לפתרון בעיית ארץ-ישראל.

כמו ברחוב היהודי, כן גם ברחוב הערבי הדרישות של הנציונליסטים הבורגניים, למרות שהן מופיעות באיצטלא של תביעות לאומיות קיצוניות, מחבלות למעשה במלחמת השחרור הלאומית של העם הערבי ובהקמת מדינתו העצמאית. יחד עם זאת הן מכוונות לבלום את המלחמה המעמדית של הפועלים והפלחים הערביים.

הנציונליסטים הבורגניים הערביים במדינת ישראל ממשיכים בקו הישן שלהם, מצד אחד עושים הם קנוניות עם הריאקציה היהו-

דית נגד ההמונים הערבים בישראל. מצד שני מסיתים הם למעשה את ההמונים הערבים נגד ההמונים היהודים, בזהותם את מדיניות הדיכוי הלאומי מצד הריאקציה היהודית עם העם היהודי בכללו. כוונת הנציונליסטים-הבורגניים הערביים היא למנוע בדרך זאת את המלחמה המשותפת של ההמונים היהודים והערבים לדימוקרטיזציה של מדינת ישראל ולהקמת משטר סוציאלי מתקדם יותר אשר יפגע באינטרסים של בעלי האחוזות והקאפיטאליסטים הערבים. כך מונעים הנציונליסטים-הבורגניים הערבים את המלחמה היעילה נגד ההפליה והדיכוי הלאומי במדינת ישראל, מפלגים את האיגוד המקצועי הערבי ומטפחים ספרטיזם לאומי, תוך משחק דו-פרצופי של "שיתוף" עם היהודים שמתבטא למעשה בשיתוף עם הריאקציה היהודית נגד המוני העם של שני העמים ובשירות האימפריאליזם האנגלו-אמריקאי. אף על פי שהאוכלוסיה הערבית מהווה מיעוט לאומי בישראל והנה קבוצה לאומית מדוכאת, בכל זאת התפקיד של מלחמה באידיאולוגיה הנציונליסטית בורגנית הערבית הוא לא פחות חשוב בשביל המפלגה מהמלחמה נגד האידיאולוגיה הנציונליסטית-בורגנית היהודית.

מלחמה בשוביניזם, בעד אחוות עמים וסולידאריות העמלים היהודים והערבים הוא צו השעה. בהתגברות על הלכי הרוח הלאומניים בקרב היהודים והערבים תלויה במדה מכרעת הצלחת המלחמה לעצמאותם הלאומית המלאה של שני עמי ארץ ישראל, להפיכת הארץ לבסיס של שלום ודימוקרטיה במזרח התיכון.

7. האינטרנציונליזם הפרולטרי הולך תמיד יד ביד עם פטריוטיזם אמת.

כאמור, הבורגנות בכל ארץ וארץ בשאיפתה להסתיר את בגידתה הלאומית, את התמכרותה לאימפריאליזם האמריקאי מקימה

מסך-עשן נגד המגינים העקביים על עצמאות המולדת — נגד הקומוניסטים. גם לפני המלחמה נהגו כך הבוגדים הבורגנים ומנהיגי הס.ד. הימניים. אך כשבאה שעת המבחן התברר שה"פטריוטים" הבורגניים שהאשימו את הקומוניסטים בחוסר פטריוטיזם עברו לצד היטלר והפכו לקויזלינגים ולגייס חמשי. הקומוניסטים היו אלה שבכל הארצות ארגנו את הגנת המולדת ואת המלחמה הפרטיזנית לגירוש הפולשים. הבורגנות הישראלית וגירוריה בתנועת הפועלים אינם אלא חוזרים על אותן ההאשמות הטפלות והמוחלדות של הריאקציה העולמית נגד הקומוניסטים, בכדי לחפות על בגידתם הלאומית, על מכירת העצמאות וכלכלת ישראל בנזיד עדשים של דולרים. אחת ההאשמות הטפלות שהפשיסטים והריאקציונרים בכל הארצות מטילים על הקומוניסטים ושהנציונליסטים-הבורגניים בישראל משתמשים בה בזמן האחרון באופן רחב למדי היא, שהקומוניסטים פועלים לפי הוראות מבחון וע"י כך אינם מסוגלים לדאוג לאינטרסים הלאומיים של המדינה, סוכני טרומאן בישראל מתאמצים בכל האמצעים "להוכיח" דבר זה בפני ההמונים כשיתר אמצעי "השכנוע" והטירור אינם עוזרים כבר. ברור שלהאשמות אלו אין כל שחר ואף אדם בעל שכל בריא אינו מאמין בהן.

קודם טענו הריאקציונרים, כי הקומוניסטים פועלים לפי "הוראות ממוסקבה". אחר-כך טענו, כי פעלו גם לפי הוראות מורשה, סופיה, בוקרסט, בודפשט ופראג. עכשיו הם טוענים, כנראה, שהקומוניסטים מקבלים הוראות גם מפקינג. מחר הם יטענו, כי הנגזרים מקבלים הוראות מהעולם כולו, כי כל העולם יהיה קומוניסטי. אך כל הדיבורים האלה של הסוכנים האמריקאיים בנויים, בין השאר, על טעות אחת יסודית: הם מניחים, כי ישראל תהיה תמיד "בחון", מחוץ למעגל המדינות הסוציאליסטיות. אך כל בר-דעת מבין, כי בבוא היום, והוא אינו רחוק כל-כך, וגם ישראל תהיה "בפנים", בפנים המעגל של המדינות החפשיות מהשעבוד הקאפיטליסטי. ישראל

לא תהיה יוצאת מהכלל. במלחמה עקבית של מעמד-הפועלים והמוני-
העמלים בישראל, בברית הדוקה עם המחנה הסוציאליסטי העולמי
נגיע לישראל סוציאליסטית.

המפלגה הקומוניסטית הישראלית גאה על כך שהיא כיתר
המפלגות הקומוניסטיות וכל האנשים הישרים, שוחרים השלום וה-
חופש בעולם, רואים בברה"מ את מבצר השלום, את המגינה הגדולה
והעקבית על עצמאות העמים. הננו רואים במפלגה הקומוניסטית
הסובייטית ובחבר סטאלין את המורה הגדול של כל המפלגות הקו-
מוניסטיות בעולם, את המנהיג של מעמד הפועלים הבינלאומי. הננו
רואים את זהות האינטרסים שבין מדינת ישראל והמחנה הסוציא-
ליסטי העולמי שבראשו עומדת מפלגת הבולשביקים המפוארת, שה-
תורה המנצחת של מארקס-אנגלס-לנין-סטאלין היא נר לרגליה, שה-
אינטרנציונליזם הפרולטרני שלה הציל עמים רבים ומיליונים יהודים
מצפרני הפשיזם והאימפריאליזם, איפשר את הקמתה של מדינת יש-
ראל והציל אותה ממפלה צבאית וחיסול ע"י האימפריאליזם. ידידות
עם ברה"מ היא סיסמתו של כל פטריוט בכל עם וכל ארץ בדורנו.
מי שהוא נגד ידידות ושיתוף פעולה עם ברה"מ הוא נגד עצמאות
ישראל. דוקא האינטרנציונליזם הפרולטרני שלנו הוא קובע את היר-
תנו הפטריוטים הנאמנים ביותר של מדינת ישראל.

אך הפטריוטים האמתי אינו התנשאות לאומית ובזו לעמים
אחרים. פטריוטיזם אמיתי מבוסס על יחסי כבוד וכיבוד הזכויות של
עמים אחרים, על טיפוח אחוות-עמים וסולידריות בינלאומית של
מעמד הפועלים וכל שוחרים השלום. מי שמוכר את המולדת לאימ-
פריאליזם האמריקאי ויחד עם זה מנהל מדיניות שובינית נגד הע-
רבים ורוצה בזה להפגין בעיני ההמונים את הפטריוטיזם שלו ולח-
פות על בגידתו — אינו אלא רמאי. טיפוח איבה לערבים הוא הצד
השני של המטבע לכניעה לאמריקה. ולהפך, מי שהוא בעד חזית
מאוחדת של ההמונים היהודים והערבים בישראל ובמזרח התיכון

הוא גם המגן העקבי ביותר של המולדת. כי רק בחזית יהודית-ערבית בית נגד האימפריאליזם, נגד הפיאודליזם והבורגנות משני העמים, העובדים בשרות האימפריאליזם, נוכל להביא לשלום ועצמאות-אמת לעם ישראל וכל עמי המזרח התיכון.

אחד הבטויים החשובים ביותר של הסולידריות הבינלאומית שלנו צריך להיות תמיכתנו המלאה במלחמתם של המוני העם הערבי בחלק השני של א"י לגרוש הפולשים והאימפריאליסטים, להקמת מדינתם העצמאית. זוהי באותו זמן עצמו מלחמה להבטחת שלום מה ובטחונה של ישראל. כאן, כבכל מקרה אחר האינטרנציונליזם הפרולטרני עולה בקנה אחד עם אהבת המולדת והעם. לעומת זאת, הבורגנות והנהגת מפא"י השולטים בישראל, השמים אבני-נגף למלחמת ההמונים הערבים להקמת מדינתם העצמאית בא"י פוגעים ע"י כך בבטחון מדינת ישראל ובולמים את האפשרות להקמת שלום יציב ובר-קיימא במזרח התיכון שיתכן רק עם שחרורו מהאימפריאליזם. כך הנציונליסטים הבורגניים המתנגדים לסולידריות בינלאומית של העמלים והעמים המשועבדים יוצרים קרקע נוחה להשתלטות מלאה מחדש של האימפריאליזם גם על מדינת ישראל.

האינטרנציונליזם הפרולטרני קשור בפטריזם מלא ונאמן ביותר למולדת. נציונליזם בורגני מביא בחשבון אחרון להפקרת המולדת לאימפריאליזם.

אינטרנציונליזם פרולטרני אינו קוסמופוליטיזם, אינו התכחשות לעם שלי ולמולדת שלי. להפך, האינטרנציונליזם הפרולטרני הוא הביטוי העליון של נאמנות לעם, כי בגאולת העולם גאולת ישראל. מענין שדוקא הנציונליסטים הבורגניים מחנכים את הצבור ברגש של נחיתות לאומית ופחד לגבי האימפריאליזם האמריקאי. דוקא אנו הקומוניסטים צריכים לחזק את הבטחון העצמי הלאומי של הנוער מול נסיונות ההשתלטות של האימפריאליזם האמריקאי, ולהתנגד לתעמולה של הנציונליסטים, שאמריקה היא כוח כל יכול

ושבלעדיו אינה יכולה כאילו לעמוד ישראל. האימפריאליזם הבריטי „הכל-יכול“ גורש מהארץ. הפשיזם ההיטלריסטי „הכל-יכול“ הוכה שוק על ירך ע"י הצבא הסובייטי. האימפריאליזם האמריקאי „הכל-יכול“ קיבל מכה ניצחת בסין האדירה. והוא ייהדף גם מהמזרח התיכון ומישראל. הננו חיים בתקופה, בה כל הדרכים מובילות לקומוניזם.

כשם שקודם בזמן המנדט התפשט הסנוביזם הפרו-בריטי, כן מתפשט עכשיו בישראל הסנוביזם הפרו-אמריקאי. עתונות וספרות-שונד ובלשים אמריקאיים מציפים את ישראל. התורות הדקדנטיות של האימפריאליזם השוקע מופצות באוניברסיטה ובבתי ספר תיכון-ניים. עלינו ללחום להדוק הקשרים התרבותיים עם ברה"מ וארצות הדמוקרטיה העממית, עם תרבות של תחיה לאומית וחברתית, תרבות של אחוות עמים ושחרור סוציאלי, תרבות של אמונה בחיים ובאדם, בחופש ושיוויון כל העמים, קטנים כגדולים.

8. מהי מטרת מלחמתנו ?

מטרתנו היא ישראל דימוקרטית עממית בהנהגת מעמד הפועלים ובברית עם שכבות הביניים, כשלב לסוציאליזם. למטרה זו נוכל להגיע אחרי תקופה של נסיון עצמי של ההמונים, וחיזוק החרוץ של מעמד הפועלים — המפלגה הקומוניסטית — במלחמה להבטחת העצמאות הלאומית המלאה והשלום, במלחמה מעמדית עקבית להבטחת עבודה ולחם, ובעזרת המחנה הסוציאליסטי בעולם. סיסמתנו היא: ממשלה עממית, המיוסדת על חזית עממית למען הבטחת העצמאות והדימוקרטיה בישראל, הגנה על האינטרסים של מעמד הפועלים והמוני העם והבטחת השלום.

9. מהו המשטר הנוכחי בישראל ?

המשטר הנוכחי בישראל הוא בורגני דמוקרטי, למעשה: דיקטטורה של הבורגנות הנעזרת ע"י המנהיגים הימניים של מעמד הפועלים וחוגי הדת. ישראל היא מדינה בורגנית בתקופת שקיעת האימפריאליזם שלאחר מלחמת העולם השנייה, והבורגנות שלה קשרה באופן הדוק עם המחנה האימפריאליסטי האנגלו-אמריקאי, ובמיוחד האמריקאי, במטרה למנוע בעזרתו תסיסה סוציאלית פנימית ואת התוצאות הפוליטיות האפשריות של השפעת הגידול המתמיד של כוחות הדמוקרטיה והסוציאליזם בעולם. לכן שלא כבורגנות הצעירה „הקלסית“ מהמאה ה-19, הבורגנות „שלנו“, הישראלית, התחילה להגביל כבר עם ראשית ימי מדינת ישראל את החירויות הדימוקרטיות במדינה, מבצעת מדיניות של הפליה גזעית ודיכוי לאומי לגבי המיעוט הערבי ומדיניות של הערמת קשיים על פעולת הכוחות הדימוקרטיים.

10. מדוע היתה מלחמת ישראל מלחמת שחרור ?

אם ממשלת ישראל מתקשרת עם מחרחרי המלחמה האנגלו-אמריקאים, אם היא מנהלת מדיניות אנטי-פועלית, אנטי-ערבית וממילא גם אנטי-יהודית — ההיתה איפוא מלחמת שחרור ? ללא כל ספק — כן, היות והיתה זו מלחמה לצמצמות לאומית בהתאם לעקרונות של זכות ההגדרה העצמית. על כך מלמדות גם תוצאותיה: ראשית, מלחמת עצמאות ישראל החלישה במדה ידועה את האימפריאליזם הבריטי במזרח התיכון ואף הפרה בשלב ההוא את התכניות האמריקאיות, אשר מטרתן היתה החלפה „פשוטה“ של אימפריאליזם אחד בשני. שנית, נצחון צבא ההגנה לישראל החליש את המשטרים החצי-פאודליים בארצות-ערב, הוריד את הפרסטיז'ה של החוגים הפאודליים.

דליים השליטים. שלישית, בארץ ישראל גופה, נתנה מלחמת העצ-
מאות מכה לפיאודליזם ואף לבורגנות הערבית שברובה הלכה אתו
בתלם אחד והורידה פלאים את ההשפעה של המופתי וההנהגה
המסורתית הריאקציונית על ההמונים. רביעית, ההשתחררות מהשל-
טון הפוליטי של האימפריאליזם הבריטי יצרה תנאים טובים יותר
בשביל המלחמה המעמדית של הפרוליטריון, הן בקרב היהודים והן
בקרב הערבים, יצרה את התנאים למלחמה לעצמאות-אמת נגד
האימפריאליזם ונגד הבורגנות המקומית הפרו-אימפריאליסטית.
עלינו על שלב יותר גבוה של המלחמה האנטי-אימפריאליסטית
והמעמדית.

לנין כותב: "במידה שהבורגנות של האומה המדוכאת
לוחמת נגד המדכאת, באותה מידה הננו תמיד ובכל מקרה
ובאופן החלטי יותר מכולם — בעד, מכיון שהננו האויבים
המוחלטים והעקביים ביותר של דכוי. במידה שהבורגנות של
האומה המדוכאת היא בעד הנציונליזם הבורגני — שלה עצמה —
הננו נגד. הננו נגד פריבילגיות ומעשי עושק מצד האומה המדכאת
ונגד כל ויתור לשאיפה לפריבילגיות מצד האומה המדוכאת" ("על
זכות הלאומים להגדרה עצמית").

לנין לימד, שההגדרה העצמית של העמים המשועבדים בחברה
הקפיטליסטית היא פוליטית, היא אינה מבטיחה מאליה עצמאות
כלכלית, וכמו כן אין המדינה הלאומית הנוצרת בתנאים קפי-
טאליסטיים מבטלת את הדכוי של העמים. בכל זאת יש לתמוך בה
במידה שזוהי מלחמה נגד דכוי מכריע יותר ומפריע יותר למלחמה
הסוציאליסטית הכללית.

רוזה לוכסמבורג טענה נגד לנין: מה ערך היה
למלחמת העצמאות ובעד הפרדות של נורבגיה נגד שוודיה? הנה
בין כך הנורבגים לא החליטו על רפובליקה ובחרו מלך חדש, מה
ההבדל בין מלך למלך? על זאת ענה לנין, כי המצב החדש יוצר

תנאים יותר טובים למלחמה המעמדית הן בנורבגיה והן בשוודיה. אם רוב האומה הנורבגית — כותב לנין — היה בעד מונרכיה והפרולטריון היה בעד רפובליקה, היו לפרולטריון הנורבגי בדרך כלל שתי דרכים: או מהפכה, אם התנאים בשלים לכך, או להכנע לרוב ולנהל מלחמה ממושכת של הסברה ותעמולה". (שם). השואלים את השאלה הנ"ל בישראל צריכים גם לשאול: מה היתה האפשרות השניה, האלטרנטיבית? השתלטות בלתי מוגבלת של האימפריאליזם, חיזוקו של הפאודליזם ואדונו האימפריאליזם בכל המזרח התיכון, הקלת הכנות המלחמה העולמית בחלק עולה זה.

ברור, איפוא, כי מלחמת ישראל היתה מלחמת שחרור למרות ההנהגה הריאקציונית של המלחמה, למרות המשטר הבורגני במדינה ולמרות מדיניות ההתקשרות של הממשלה עם האימפריאליזם האמריקאי. בנסיבות הבין-לאומיות והמזרח-תיכוניות הקיימות היתה זאת מלחמת הגנה שהיא באינטרסים הלאומיים של העם היהודי והעם הערבי בארץ ישראל מחד, ובאינטרס המלחמה הכללית של כוחות הקידמה בעולם, נגד האימפריאליזם ובעד השלום מאידך. פעולות הדכוי הלאומי האכזרי לגבי העם הערבי שבוצעו בתוך תוכי המלחמה כתוצאה ממדיניות ההנהגה הריאקציונית הבורגנית-נצינליסטית פגעו באופן חמור בעם הערבי. באותו זמן עצמו פגעו פעולות הרסניות אלו באינטרסים החיוניים של העם היהודי: בשלום, בבטחון ובעצמאות של ישראל. המדיניות האנטי-ערבית של ממשלת ישראל היא בניגוד לאינטרסים של הערבים והיהודים כאחד. הצד השני של מדיניות הדכוי לגבי העם הערבי הוא שהבורגנות בוגדת בעצמאות וקושרת יותר ויותר את ישראל עם האימפריאליזם האמריקאי לאחר שהבטיחה את עצם קיום המדינה. ז. א. מבחינת האינטרס המעמדי שלה, את "השוק הפנימי" כבסיס לרווחים. עוד ב-1913 כתב לנין ב"פרבדה" כי בניגוד לתקופת

עלית הקפיטליזם, בתקופת שקיעתו, בתקופת האימפריאליזם "כיום אך ורק הפרוליטריון מגן על החופש האמיתי של האומות". דבר זה נכון עוד יותר אחרי מלחמת העולם השנייה. בעייה אחרת לגמרי היא: האם הקמת מדינת ישראל יכולה לפתור את הבעיה היהודית בעולם.

11. האם מדינת ישראל יכולה לפתור את הבעיה היהודית בעולם?

ברור שלא. במדינת ישראל חי חלק קטן של העם היהודי. גם בתנאים הנוחים ביותר של קליטת עליה ממשיך הישוב היהודי להיות רק חלק של יהודי-העולם. אכן ברור הוא שכבר מסיבה זו לא יכולה מדינת ישראל לפתור את בעיית ההמונים היהודים בעולם.

לכן הסיסמא של הנציונליסטים הבורגנים: "קבוץ גלויות" אינה אלא אוטופיה, באשר גם בתנאים הטובים ביותר של קליטת עליה אין מדינת ישראל מסוגלת לקלוט את כל היהודים בעולם. הרוב המכריע של העם היהודי ישאר מחוץ לתחומי מדינת ישראל ואין זה תלוי כלל בסיסמה הפוליטית של מפלגה זו או אחרת. הסיסמא הבלתי מציאותית הנ"ל של הבורגנות היהודית ועושי דברה על אפשרות כביכול של "פתרון סופי ומלא" לכל העם היהודי רק בישראל מכוונת לנתק את המלחמה של העם היהודי ומדינת ישראל ממלחמת כוחות הקידמה בעולם למען השלום והסוציאליזם — שרק בהם הערובה לפתרון סופי ושלם של בעיית העם היהודי. סיסמת "קבוץ גלויות" היא, לכן, גם סיסמא ריאקציונית, המכוונת נגד ברה"מ וארצות הסוציאליזם ונגד השתתפות ההמונים היהודים במלחמה לסוציאליזם. בישראל מכוונת סיסמה זו לבלימת המלחמה המעמדית.

בסיסמא דימגוגית זו מצדיקים הנציונליסטים הבורגניים את ההתקשרות עם האימפריאליזם האמריקאי ואת הורדת רמת-החיים של ההמונים.

לעומת התאוריה האוטופית על "קיבוץ גלויות", מציאותי הוא הריכוז הטריטוריאלי בישראל של חלק היהודים העולה למדינת ישראל. הריכוז הטריטוריאלי של חלק מיהנדי העולם לישראל אינו פותר את השאלה היהודית בארצות השונות ואינו משנה את התפקיד העיקרי העומד בפני ההמונים היהודים לשם הבטחת עתידם: מלחמה לשלום ולסוציאליזם. בהצלחת המלחמה לשלום ולסוציאליזם תלוי גורל היהודים בכל אתר ואתר, ואף גורלו של מדינת ישראל. את זאת מוכיח אף הגורל האכזרי שנפל בחלקו של העם היהודי במלחמת העולם השנייה.

12. מה מוכיח נסיון ההשמדה של 6 מיליון יהודי אירופה?

ההשמדה של 6 מיליון יהודים באירופה לא באה משום שאלה לא עלו לא"י. השואה באה משום שהשתלט הפשיזם, הצורה הברוטלית ביותר של שלטון הפיננס-קפיטל האימפריאליסטי, ז. א. מפני שלא נעקרו הסיבות הסוציאליות היסודיות של האנטישמיות והמלחמה — המשטר הקפיטליסטי. ומאידך, היהודים בא"י לא ניצלו כאן משום שלא"י יש קמיע לבטחון. סטלינגרד היא שהצילה את יהודי א"י במלחמת העולם השנייה. הודות לצבא האדום לא הגיעה, לאשרנו, החזית אלא עד סטלינגרד בברה"מ ואל-עלמין במצרים. אך אילו היה מגיע לא"י צבא נאצי, אזי, אף אילו היינו לוחמים כאן כאריות, כגבורי גיטו ורשה, היה גורלנו כאן כגורל יהודי פולין. היינו ללא ספק מושמדים. סטאלינגרד היא שהצילה את יהודי א"י במלחמת העולם השנייה.

אין ליצור אידיאולוגיות מכולפות מההתפתחות הצבאית (שמקורה בכוח המשטר הסובייטי) שהיתה במלחמת העולם השניה ולהגיד שב"גלות" הושמדו היהודים מפני שנשארו שם, ובא"י ניצלו מפני שעלו לכאן. הם ניצלו גם באמריקה, אשר אליה לא הגיע הצבא הנאצי, אך איש אינו חושב שהדרך למניעת סכנות חדשות לעם היהודי היא עליה לאמריקה.

וביחס לסיכויים לעתיד: אין כל בטחון ליהודים באף ארץ קפיטליסטית, לרבות ישראל, במקרה של הצלחת האימפריאליזם להצית מלחמת עולם חדשה. ההצלה היחידה לעם היהודי היא בחיזוק הכוחות הדימוקרטיים ונצחון הסוציאליזם. בארצות בהן היו יותר כוחות דימוקרטיים ניצלו יותר יהודים אף תחת שלטון היטלר. ככל שהמשטר יותר דימוקרטי — גדול יותר הבטחון לעם היהודי, וככל שהכוחות הדימוקרטיים יצליחו להבטיח שלום בר-קיימא ולקדם את האנושות לקראת הסוציאליזם — בטוח יותר יהיה עתידו של העם היהודי ועתידה של מדינת ישראל. מכאן שאף גורלה של מדינת ישראל תלוי לא רק במאמצים של הכוחות הדימוקרטיים בתוך המדינה להבטחת עצמאותה וחירותה, אלא בהצלחת המאבק הכללי של כוחות הקידמה בעולם נגד מחדרי המלחמה ומשעבדי העמים — האימפריאליסטים האנגלו-אמריקאיים. אינטרס העצמאות של ישראל ואינטרס כוחות השלום והקידמה בעולם עולים בקנה אחד.

מהי אפוא, סיבת האנטישמיות? האם האנטישמיות היא תופעה נצחית?

13. מהי סיבת האנטישמיות? האם האנטישמיות היא נצחית?

על שאלה זו עונים אנו בשלילה. האנטישמיות קיימת רק

בארצות קפיטליסטיות, ומכיון שהקפיטליזם אינו נצחי, גם האנטי-שמיות אינה נצחית. סיבת האנטישמיות נעוצה במשטר הדכוי המעמדי ובתקופה ההיסטורית החדשה — במשטר הקפיטליסטי. הסיבה לאנטישמיות, (כמו לכל הפליה ורדיפה גזעית) אינה בעצם קיום היהודים כמיעוט בין ה"גויים". הסיבה היא בקיום מעמדות מנצלים, אשר מעונינים להפנות את זעם ההמונים המשוועבים מעצמם לעבר אויב מדומה — לעבר היהודים או עמים אחרים (כושים, טטרים וכו'). כך היה ברוסיה הצארית כשממשלת בעלי-האחוזות והבורגנות אירגנה פוגרומים על היהודים ושחיתות בין טטרים וארמנים. כך עשה הפיננס-קפיטל הגרמני בהעלותו את היטלר לשלטון. כך עשו האצילים הפולנים במשטר בק-רידור שמיגלי. כך עשו בעלי-האחוזות והקפיטליסטים הרומנים. כך, כיום, אילי-ההון באמריקה ובאנגליה מעודדים את האנטישמיות ואת הרדיפות נגד הכושים כפעולות הסחה מהתסיסה הסוציאלית הגוברת. לעומת זאת אנו רואים את דוגמת ברה"מ הסוציאליסטית. גם שם היהודים מהווים מיעוט, אך אין שם ולא יכולה להיות אנטישמיות. היהודים שם הם שווי זכויות יחד עם כל העמים. אפילו בשטחים בהם שלטו הגרמנים בזמן המלחמה אין עתה אנטישמיות, למרות המאמצים מצד הנאצים בזמן שלטונם להרעיל את האוכלוסיה בתורת הגזע. זה כוחו של המשטר והחינוך הסוציאליסטי.

השאלה של הקיבוץ היהודי הגדול ב.ס.ס.ר. נפתרה לגמרי עם ביטולה למעשה של מדיניות ההפליה הגזעית, עם העמדת האנטישמיות מחוץ לחוק, עם הפרודוקטיביזציה של ההמונים היהודים שם, עם יצירת תנאים הלכה למעשה לקיומם והתפתחותם החפשית של היהודים — כיחידים וכקיבוץ לאומי — במשטר הסוציאליסטי.

הנסיון של פתרון "הבעייה היהודית" ע"י הסוציאליזם בברה"מ

מוכיח כי אין האנטישמיות תופעה „נצחית“ אלא תוצאה של משטר הדיכוי הסוציאלי, המוליד באופן שיטתי, ובעיקר בזמני משבר ותסיסה סוציאלית — אנטישמיות ורדיפות לאומיות (לא רק לגבי היהודים). המשטר הסוציאליסטי בברה"מ יצר את התנאים החפשיים ביותר לפיתוח התרבות היהודית, סוציאליסטית בתכנה ולאומית בצורתה. במשטר הסוציאליסטי נוצרו אף התנאים למחלוקת לכתיות יהודית עצמית בבירוביג'אן, ללא כל השתלטות על עם אחר ובהתאם לקו האינטרסים של העם היהודי ושל הבניה הסוציאליסטית ב.ס.ס.ר. הקמת האיזור האוטונומי היהודי בבירוביג'אן במגמה להפכו עם ההתפתחות לריפובליקה יהודית סובייטית הנו ביטוי עליון לאפשרויות הניתנות לכל עם ועם במשטר סוציאליסטי לחיים לאומיים וסוציאליים חפשיים.

אין העולם מתחלק — כפי שטוענים הנציונליסטים הבורגניים — ל„גויים“ ויהודים. ישנם „גויים“ דימוקרטיים וסוציאליסטיים, אשר עשו רבות למען העם היהודי, וישנם יהודים אשר שיתפו פעולה עם הגסטאפו נגד היהודים. ישנם מיליונים „גויים“ המייצגים את האינטרסים של השכבות העמלות של עמיהם, אשר נלחמים יחד עם ההמונים היהודיים לעקירת שרשי הגזענות והאנטישמיות, שהם גם שרשי המלחמה והאימפריאליזם, וישנם יהודים, שמפני האינטרסים המעמדיים הצרים שלהם תומכים בכוחות האנטישמיות והפאשיזם. במלחמתו נגד הנציונליזם הבורגני ברחוב היהודי ציין לנין עוד בשנת 1903 את השורש המעמדי של האנטישמיות, בהתנגדו ל„אגדה הציונית על נצח האנטישמיות“ כותב הוא ב„איסקרא“: „יש ללא ספק קשר בין האנטישמיות ובין השכבות הבורגניות של החברה, ולא השכבות הפרולטריות. האופי הסוציאלי של האנטישמיות של היום אינו משתנה ע"י זה שבפוגרום זה או אחר השתתפו לא רק עשרות אלא אפילו מאות פועלים שבתשע עשירות הם עדיין בלתי מפוכחים.“ („איסקרה“ — 15.2.1903).

האידיאולוגיה הציונית, הנציונליסטית-בורגנית טוענת, כי היות ומצב היהודים הוא ספציפי, אין מעמד הפועלים היהודי צריך ללחום באופן בלתי-אמצעי לסוציאליזם יחד עם הפרולטריון של שאר העמים, אלא לשתף פעולה עם הבורגנות "שלו" למען הפתרון ה"ספציפי". לכן עלינו לברר כיצד עומדת הבעייה במציאות.

14. האם מצב היהודים בעולם הוא ספציפי ? האם הם נרדפים במיוחד ?

היהודים נרדפים במשך דורות בדרך כלל יותר מכל עם אחר. לנין הדגיש לא פעם בכתביו את הדבר: "הפועלים היהודים סובלים לא רק מהעול הכלכלי והפוליטי הכללי, המדכא אותם כעם חסר זכויות, אלא מחוץ לזאת סובלים הם תחת עול נוסף, השולל מהם את הזכויות האזרחיות הסוציאליות". (מתוך כרוז "לפועלים היהודיים", 1905). ובמקום אחר כותב לנין: "הפועלים היהודים נתונים תחת עול כפול, הן כפועלים והן כיהודים". (מתוך מאמר ב"פוט פראבדי" — "דרך האמת", 10.4.1914).

ברור, איפוא, שמלכתחילה לא התעלמה המחשבה המארק-סיסטית מהמיוחד שבמצבם של ההמונים היהודים, כמו כן לא התעלמו המארקסיסטים מההרכב הסוציאלי הבלתי בריא של היהודים כתוצאה מההפליה הלאומית והכלכלית לגבם. אך דוקא מצב מיוחד זה מחייב את ההמונים היהודים ללחום ביתר שאת בעד שלום וסוציאליזם, בעד ביטול משטר הדיכוי הלאומי והסוציאלי. "הבעייה היהודית ברוסיה — כותב לנין — יכולה להיפתר רק ביחד עם פתרון רציני של השאלות היסודיות העומדות על הפרק ברוסיה".

בעיית ההמונים היהודים בכל הארצות ובעיית העם בישראל מהוות חלק של השאלה הכללית של המלחמה נגד הקאפיטליזם ובעד

הסוציאליזם. אין להפריד בעייה זו — בשום ארץ ובשום זמן — מהמלחמה הכללית. המלחמה נגד הקאפיטליזם ובעד הסוציאליזם היא באינטרס עצמאותה וחיווקה של מדינת ישראל ובאינטרס של כל הקיבוצים היהודיים בעולם.

15. האם היהודים בעולם קושרים את גורלם עם מדינת ישראל?

חלק מהעם היהודי בארצות הקפיטליסטיות קושר את גורלו עם מדינת ישראל ושואף לעלות אליה. מתפקידה של מדינת ישראל לקלוט אותם בעבודה ובשיכון, דבר שיובטח במילואו ע"י שינוי המשטר הסוציאלי הנוכחי בישראל. על הקשר שיש לשאיפות חלק מן העם היהודי לא"י והסיבות לכך עמד הנציג הסובייטי א. גרומיקו בנאומו החיסטורי באו"מ ביום 14 במאי 1947: "ידוע היטב — אמר גרומיקו — שהשאיפות של חלק ניכר של העם היהודי קשורות בבעית א"י והמבנה שלה בעתיד... העובדה שאף מדינה באירופה המערבית לא היתה מסוגלת להבטיח את הגנת הזכויות האלמנטריות של העם היהודי, ולהגן עליו נגד אלימות התליינים הפשיסטיים, מסבירה את השאיפה היהודית ליצור מדינה משלהם. לא יהיה זה הוגן לסרב להתחשב בזאת או לשלול את זכות העם היהודי ששאיפה זו תבוא על סיפוקה. שלילת זכות זו מהעם היהודי, אין להצדיקה, ביחוד נוכח כל מה שעבר עליו במלחמת העולם השנייה".

זה מסביר את העובדה שחלק יהודים מארצות קפיטליסטיות עולה לישראל, אף על פי שהרצון לעלות קטן בתקופה האחרונה כתוצאה מכשלון הקליטה באשמת הבורגנות והנהגת מפא"י. גם בארצות קפיטליסטיות אינו קושר הרוב המכריע של היהודים את גורלו עם מדינת ישראל שלא תוכל אף בתנאים הטובים

ביותר של קליטה לפתור את בעייתם. גורלם קשור לחיים ולמות עם גורל הכוחות הלוחמים לשלום ולסוציאליזם בארצם ובעולם כולו. נצחון הסוציאליזם יבטיח ליהודים בארצות אלו את השחרור הסוציאלי והלאומי המלא.

הקיבוץ היהודי הגדול בברה"מ הסוציאליסטית, אשר השיג את מלוא שחרורו הלאומי והסוציאלי הודות למהפכת אוקטובר אינו קושר את גורלו עם מדינת ישראל. יהודי ברה"מ ככל אורחי ס.ס.ס.ר. תמכו תמיכה מלאה במלחמת העצמאות של ישראל, אך אין הם כלל קושרים את גורלם עם ישראל. הם אורחי חברה סוציאליסטית שהשיגו את מלוא שחרורם הלאומי והסוציאלי, ואנו בינתיים במשטר הניצול הקפיטליסטי ועוד דרך ארוכה לפנינו לשחרור לאומי מלא ולשחרור סוציאלי.

אמנם הנציונליסטים-הבורגניים בהסיתם נגד ברה"מ בשירות האימפריאליזם האנגלו-אמריקאי מפיצים מדי פעם בפעם שמועות על „אנטישמיות" בברה"מ, אך ליהודי ברה"מ נודע הדבר לכל היותר רק מתוך ידיעות כזב המתקבלות מחוץ-לארץ. יהודי ברה"מ יד ביד עם כל עמי ברה"מ כאחים שווי זכויות בונים את החברה הסוציאליסטית.

ארצות הדימוקרטיה העממית החלו במעבר למשטר סוציאליסטי. כתוצאה מזוועות מלחמת העולם השניה וכתוצאה מקשיי הפרודוקטיביזציה של היהודים בתקופה הראשונה של הסוציאליזציה בתור אלמנט זעיר-בורגני — יצאו חלק מהיהודים מארצות אלו ועלו על פי רוב לא"י. ממשלות ארצות הדימוקרטיה העממית, הבונות משק תכניתי שאינו סובל תנודות של האוכלוסיה ואי-יציבות, התחשבו במצב המיוחד של היהודים וברצונם של חלק מהם לעלות לא"י. רוב העליה למדינת ישראל בשנה הראשונה לעצמאותה מהווים יהודים בני ארצות מזרח-אירופה. יש לציין שאלמנטים בורגניים מסויימים מבין העולים מארצות אלו נטשו

אותן מסיבות מעמדיות, מתוך רצון לברוח מהארצות המתפתחות במהירות לקראת הסוציאליזם.

בדרך כלל קיים הסדר של בעיית העליה מארצות הדימו־קרטיה העממית למרות ההסתה והסבוטז'ה מצד החוגים הריאקציו־ניים בישראל ואף מצד נציגי הממשלה נגד המשטרים הדימוקרטיים־עממיים.

ברור, כי על רקע החופש הגמור בה נהנים היהודים בארצות הדימוקרטיה העממית, במשך הזמן, עם התקדמות יתר של המשטרים הדימוקרטיים־העממיים לקראת סוציאליזם, עם התבססות ההמונים בחיים הכלכליים החדשים ייווצר בארצות אלו מצב דומה לזה שבברה"מ הסוציאליסטית ולא תעמוד בכלל בעייה של יהודים הרוצים לעבור משטח סוציאליסטי לשטח קפיטליסטי.

בניגוד להשקפה הנציונליסטית־בורגנית, אשר לפיה קיים ניגוד אינטרסים בין "גויים" ויהודים, ואשר אינה מבדילה בין משטר ומשטר לגבי מצב היהודים ופתרון בעייתם, יוצאת ההשקפה המארקסיסטית מתוך הנחה שבכל הארצות בעלות משטר סוציאליסטי נפתרת הבעייה הלאומית והסוציאלית של היהודים והם משיגים את הבטחון הגדול ביותר ואת שחרורם המלא.

16. הקומוניסטים וברית המועצות תמיד תמכו ותמיד יתמכו במלחמת העצמאות של העם.

הנציונליסטים הבורגניים למיניהם בישראל, בסלפם את עמדת ברית המועצות והקומוניסטים לבעיית ארץ ישראל טוענים שהקו־מוניסטים "רק עכשיו" התחילו לתמוך במלחמת העצמאות של העם היהודי. ברור שזוהי העמדת הבעייה על הראש. ברור לכל אדם בר־דעת, שהמארכסיסטים תומכים תמיד במלחמת עצמאות של עם. אך עד השנים האחרונות, לא זו בלבד שרוב היהודי לא ניהל

מלחמה אנטי-אימפריאליסטית לעצמאות לאומית, אלא תחת השפעת מנהיגי המפלגות הנציונליסטיות-בורגניות קוימה ברית עם האימפריאליזם הבריטי נגד עצמאותה של הארץ, ז. א. נגד האינ-טרסים של ההמונים היהודים והערבים כאחד. מהרגע שחל המעבר ממדיניות של ברית עם בריטניה למלחמה נגד השלטון הזר ובעד העצמאות, ז. א. מהרגע שמלחמתנו נהייתה באמת למלחמת שחרור לאומית — מאותו זמן שכאן השתנה המצב, שכאן החלה ההתנגשות בין הישוב לבין האימפריאליזם — תמכו כוחות הקידמה בישראל ובעולם, עם ברה"מ בראשם בלב שלם ובמלוא הכוח במלחמת השחרור הלאומית שלנו. עם הפיכת מלחמת הישוב למלחמה בעד האינטרסים הלאומיים שלו עצמו, בעד העצמאות, נגד האימפריאליזם, עלתה מלחמתו בקנה אחד עם האינטרסים של החזית הסוציאליסטית העולמית, וקיבלה את מלוא העזרה מחזית זו.

אין למארקסיזם עמדה „מוחלטת“ מחוץ למקום ולזמן לפרוגר-מה לאומית. הוא שוקל תמיד מחדש בהתאם לתנאים של כל תקופה ובכל ארץ, לפי האינטרסים של העם, שהם תמיד עולים בקנה אחד עם האינטרס של הקידמה של כלל האנושות. בויכוח עם הנציונליסטים הבורגניים שאצלם הדרישות הלאומיות היו „מוחלטות“, אף אם עמדו בניגוד לאינטרס הסוציאליזם (ומתוך כך עמדו בניגוד לאינטרס הלאומי האמיתי של העם), אמר לנין את הדברים הבאים שצריכים לשמש יסוד לכל גישה מארקסיסטית בקביעת פרוגרמה לאומית: „התיאוריה המארכסיסטית דורשת בהחלט שבזמן ניתוח איזו שהיא שאלה חברתית היא תועמד במסגרת היסטורית נתונה, ואחר-כך, אם המדובר הוא בארץ אחת (למשל בדבר פרוגרמה לאומית בשביל ארץ נתונה), יש לקחת בחשבון את התכונות המיוחדות הקונקרטיות, המבדילות ארץ זו מהאחרות במסגרת אותה התקופה ההיסטורית.“ („על זכות הלאומים להגדרה עצמית“).

נגד סכנת המלחמה, נגד צ'מברליין וחבר מרעיו ונגד היטלר. רק מלחמה זו היתה במגמת מניעת השמדת 6 מיליונים של יהודי אירופה. מכאן ברור גם שאין כל שחר להסברת-השוא של הנציונליסטים-הבורגניים שכאילו ברה"מ והקומוניסטים הכירו עם הקמת המדינה באידיאולוגיה הציונית ועתה כאילו נסוגו מ"הכרה" זו. זוהי בדיה שהמציאו הנציונליסטים-הבורגניים בכדי לסלק את עמדתה של ברה"מ על מנת לנגח אותה, על מנת "להוכיח" את "התכסיסיות" שבעמדתה כלפי העם היהודי ומדינת ישראל. ברה"מ והקומוניסטים אף פעם לא תמכו באידיאולוגיה נציונליסטית-בורגנית ואף פעם לא תמכו באידיאולוגיה הנציונליסטית בורגנית-יהודית. ברה"מ והקומוניסטים תמכו ותומכים באופן עקבי, בהתאם לעקרונות האינטרנציונליזם-הפרולטרני ובהתאם לתורת לנין-סטאלין בשאלה הלאומית — במלחמת העצמאות של ישראל, כשם שהם תמכו, תומכים ויתמכו עד הסוף במלחמת העצמאות של כל עם ועם. התמיכה הזאת באה למרות ההנהגה הנציונליסטית-בורגנית של מדינת ישראל. התמיכה היא במדינת ישראל עצמאית, בעם ישראל, בעמים היהודי והערבי, אך לא בהנהגה הנציונליסטית-בורגנית, הפועלת נגד עצמאות מדינת ישראל, נגד האינטרסים של העם היהודי והערבי.

18. היש קשר בין הדת והנציונליזם-הבורגני?

הבורגנות וגירוריה בתנועת הפועלים משתמשים בדת כבאחד האמצעים להפנות את מעמד הפועלים מהמלחמה המעמדית. "הניצול המעמדי הוא צו אלהים ובעולם הבא יהיה יותר טוב" — אומרים הם — תוך ניצול הדת למטרות פוליטיות. לכן לוחמת המפלגה הקומוניסטית נגד קשירת הדת עם המדינה ועם בית-הספר. הצד המשותף שבין הנציונליזם-הבורגני והפוליטיקה של אנשי הכהונה הוא

למנוע בעד המלחמה המעמדית, אם זה בשם „האינטרס הלאומי המשותף, העליון“, ואם זה בשם הקדוש ברוך הוא שהעולם המעמדי נוצר כאילו בדמותו ובצלמו. המפלגה הקומוניסטית היא בעד חופש המצפון והמחשבה ובעד חופש הפולחן הדתי כצו דימוקרטי, אך היא לוחמת נגד כפיית הדת על הזויים והמדינה באמצעי־כפייה משי־פטיים ומשטרתיים.

הנציונליסטים־הבורגנים ואנשי הכהונה שואפים לבלום את המלחמה של מעמד הפועלים לאינטרסים שלו. האינטרסים של הפועלים הדתיים הם אותם האינטרסים של כלל מעמד הפועלים. כשם שהאינטרסים של הבורגנים הדתיים הם האינטרסים של כלל מעמד הבורגנות. על הפועלים הדתיים ללחום יחד עם כלל ציבור הפועלים נגד ניצול הדת למטרות פוליטיות, נגד שיעבוד הפועלים והמוני העם לבורגנות ולהון הזר.

19. מהו יחסנו לתנועות ואישים בהיסטוריה של עמנו?

מובן מאליו הוא, כי אין הקומוניסטים מתחילים את המלחמה הפרוגרסיבית המהפכנית של העם. הננו ממשיכים על שלב יותר גבוה את מלחמת כל התנועות הפרוגרסיביות בעם במשך הדורות. הננו ממשיכים את המסורת הפרוגרסיבית ודוחים את המסורת הריאקציונית. 'מובן שאין אנו מודדים את התנועות והאישים בעבר לפי קנה־המדה המהפכני של ימינו. הננו מעריכים תנועות ואישים בהיסטוריה לפי התפקיד שמילאו בתקופתם הם, במלחמה בין פרוגרס וריאקציה, לפי זה לאיזה צד עמדו במלחמה המעמדית בתקופתם הם. ובתקופת הקפיטליזם והמלחמה לסוציאליזם המודד לפרוגרסיביות הוא: האם תנועה או אישיות היסטורית מסויימת סייעה למלחמה לסוציאליזם, לשחרור מעמד הפועלים ולביטול המשטר של דיכוי לאומי וסוציאלי, או עמדה במחנה המתנגד, הקונ־

טר־רבולוציוני. קיימת מסורת פרוגרסיבית ארוכה בתקופות שונות של תולדות העם היהודי והעם הערבי.

היו הרבה תנועות פרוגרסיביות בהיסטוריה היהודית. נזכיר הפעם רק אחת מהן, זו של בר־כוכבא. הגנו מעריכים כפרוגרסיבית את מלחמת השחרור הלאומית נגד הרומאים שבראשה עמד בר־כוכבא. מלחמה זו היתה פרוגרסיבית לא זו בלבד מפני שהיתה זאת מלחמה נגד דיכוי לאומי, אלא גם מפני שמלחמה זו התנהלה תוך שיתוף פעולה וב־תיאום עם המלחמה לשחרור מהעול הרומאי של יתר העמים בחלק עולם זה, ז.א. על בסיס אחוות־עמים וסולידריות בינלאומית. בבגדו במסורת פרוגרסיבית זו של העם היהודי מנהל בן־גוריון מדיניות של איבה לגבי ההמונים של העם השכן, בערערו ע"י כך את אשיות עצמאותה וקיומה של מדינת ישראל. בצבאו של בר־כוכבא היו גדודים של עמים שכנים. בצבא ההגנה לישראל בהנהגתו של בן־גוריון אין גדודים ערביים, למרות שיכלו להיות עשרות אלפים חיילים ערבים בצבא ישראל, לו מלכתחילה היתה הממשלה נוקטת בקו אחר, בסיס־מא „למען שחרורכם ושחרורנו“. מצבנו היה אז הרבה יותר איתן מכל הבחינות.

בכדי לסלף עמדה יסודית זו של המפלגה הקומוניסטית, מנסה הריאקציה בישראל להשמיץ את המפלגה הקומוניסטית על־ידי הפצת דיבות שכאילו שיתפה פעולה עם המופתי נגד היישוב היהודי.

20. מה עומד מאחורי ההשמצה נגד המפלגה הקומוניסטית שכאילו שיתפה פעולה עם המופתי נגד היישוב היהודי?

הכוונה מצד הריאקציה היא לחפות בהשמצה זו על הקואו־פרציה שלה עם הריאקציה הערבית נגד ההמונים, נגד עצמאות יש־ראל ולטובת האימפריאליזם.

הנציונליסטים-הבורגניים השולטים כיום בישראל משתפים פעולה עם האלמנטים החשוכים ביותר בעולם הערבי, על בסיס שירות משותף לאימפריאליזם האמריקאי ובמדה ידועה גם לבריטי. ממשלת ישראל מנסה להשליט מופתי חדש, הפעם נוצרי, על ההמונים הערבים. באמצעות הצבא והמשטרה מנסה הממשלה לכוף על המוני הערבים את מנהיגותו של הבישוף הקתולי האכים, איש-המופתי, סוכן האימפריאליזם ואויב ישראל. ממשלת ישראל (כממשלת המנדט בשעתה) מנסה ע"י מדיניות של עידוד הבישוף האכים לבצע את חוזר האקס-קומוניקציה של האפיפיור נגד הקומוניסטים וע"י כך להשליט את איש המופתי הנוצרי על ההמונים הערבים בישראל ולנתקם מהתנועה הפרוגרסיבית.

הפרובוקציות נגד המפלגה הקומוניסטית שהיא כאילו אי פעם היתה קשורה כביכול בעבר בברית עם הריאקציה הערבית אינן אלא מסך עשן מסביב לברית הקיימת במציאות בין הריאקציה היהודית והערבית נגד הכוחות הדימוקרטיים של היהודים והערבים. כל תעמולת השקרים הזו מכוונת לחפות על הברית של הנציונליסטים-הבורגניים ברחוב היהודי עם האימפריאליזם הבריטי במשך עשרות בשנים נגד ההמונים הערבים ונגד האינטרסים החיוניים של ההמונים היהודים. בא"י היתה קיימת כמו בכל ארץ קולוניאלית תנועה לאומית שלחמה לעצמאות. במדה שהיא לחמה נגד השלטון הבריטי הזר היתה מלחמתה פרוגרסיבית ומפלגתנו תמכה בה, למרות הסתת הנציונליסטים הבורגניים ברחוב היהודי. מנהיגים ערבים ריאקציוניים ניסו מדי פעם בפעם להפנות את זעם ההמונים הערבים נגד היהודים בהתאם למדיניות ה"הפרד ומשול" של האימפריאליזם. המפלגה לחמה נגד זאת. השגיאה של הנהגת המפלגה לשעבר שהוצאה מהמפלגה היתה בזאת שלא ראתה במהירות מספיקה, כי ההנהגה הערבית הריאקציונית מריקה יותר ויותר את מלחמת התנועה הלאומית מתוכן אנטי-אימפריאליסטי. חלק מה-

הנהגה של התנועה הלאומית הערבית, ובראשה המופתי הפכו לבוגדים גלויים בעמם והתקשרו עם הפאשיזם הגרמני. המופתי וחבר מרעיו הפכו לסוכנים נאציים פשוטים. המפלגה הקומוניסטית לחמה בחירוף נפש נגד ההנהגה הבוגדת של הועד הערבי עליון בהתבססה על תנועת הפועלים, הפלחים והאינטליגנציה הפרוגרסיבית. המפלגה לחמה נגד הפניית מלחמת ההמונים הערבים לעבר מערכה אנטי-יהודית, במקום נגד האימפריאליזם. בעתונה ובכל יתר פירסומיה לחמה בעד שלום בין יהודים וערבים וקראה למלחמה משותפת נגד האימפריאליזם הבריטי.

השלטון הבריטי בעזרת סוכניו בקרב הערבים והיהודים הוציאו באותה תקופה חומר מזויף בחתימת המפלגה הקומוניסטית. בכרוזים עבריים הם כתבו נגד הישוב היהודי ובעד המופתי. בכרוזים ערביים כתבו הם נגד הערבים ובעד "הציונים", בהסיתם בדרך זו את ההמונים היהודים והערבים גם יחד נגד המפלגה הקומוניסטית. אפילו עוד ב-1942 הוציאו סוכנים בריטיים יהודים בירושלים כרוז "לכבוד ה-1 במאי", בחתימה מזויפת של המפלגה הקומוניסטית. בכרוז נכתבו הסיסמאות הבאות "לכבוד ה-1 במאי": "מוות לישוב היהודי!", "יחי המופתי הגדול". על מעשי פרובוקציה כאלה חינוכו ומחנכים צרי-מוח נציונליסטיים את הנוער היהודי עד היום הזה. אין שיטה זו יותר מכובדת משיטת "הפרוטוקולים של זיקני ציון" של הנאצים או משיטת האימפריאליסטים האנגלו-אמריקאיים המשתמשים ב"יצירות" של בוגד ועריק מברה"מ כקרבצ'נקו לשם השחרת ארץ הסוציאליזם.

מנהיגי הימין שבמפ"מ הצטרפו מחדש בזמן האחרון למסע ההשמצה של הריאקציה נגד המפלגה הקומוניסטית. מתוך חולשתו הפוליטית של הימין במפ"מ ומתוך רצונו להפחיד את השמאל, הוציא הימין מהמקרה את הנשק המוחלד והבלה: "המופתי עליך, ישראל". בעיקר הגביר הימין של מפ"מ את השימוש בנשק עלוב זה

לאחר שהכניס למפ"ם את קבוצת הטיטואיסטים הפרובוקטורים ה"עברים". כששואלים את הימין במפ"ם: אם אתם מארקסיסטים, כיצד זה לא התנגדתם לביטול המנדט הבריטי? למה השתתפתם בגירוש פועלים ערבים מעבודה? אם אתם סוציאליסטים ושוחרי שלום ועצמאות ישראל, כיצד זה לא הצבעתם נגד מלווה השיעבוד האמריקאי? ועוד כהנה וכהנה. מובן שהימין במפ"ם נמצא במבוכה ואין לו מה לענות על שאלות כגון אלו. באין יכולת לטהר את מצ- פונם הבלתי טהור, מנסים הם להטיל דופי במפלגה הקומוניסטית שחבריה ניהלו מלחמה הירואית בתנאי טירור אימפריאליסטיים קשים — נגד השלטון הזר.

רק חולי רוח נציונליסטיים יכולים להאשים קומוניסטים בתמיכה בסוכן נאצי. אלפי חברינו גורשו מהארץ ע"י האימפריאליזם הבריטי והוסגרו לשלטונות פאשיסטיים שונים בארצות אירופה. רבים מהם נרצחו בבת-כלא, מאות מהם נפלו כגיבורים במלחמת ספרד, רבים מהם נפלו במלחמה האנטיפשיסטית בשורות הפרטיזנים באירופה. האימפריאליזם הבריטי התעלל ועינה את טובי חברינו בבת-הכלא שלו. חברינו סיומה מירוניאנסקי ויעל גרזון עונו עד מוות ע"י כלבי המשטרה הבריטיים ועוזריהם היהודים. עד שלנציונליסטים הבור- גניים למיניהם תהיה הזכות למתוח בקורת על המפלגה הקומוניסטית עליהם קודם כל לטהר את פיהם ומצפונם המלוכלכים למדי בשיתוף פעולה עם האימפריאליזם, בתורת הגזע ובפעולות טירור אנטי- פועליות ואנטי-קומוניסטיות. אם המפלגה הקומוניסטית שגתה פה ושם — כל מפלגה פועלת עושה שגיאות — הרי זה כאין וכאפס לעו- מת כל המדיניות הפושעת, האנטי-לאומית, אנטי-פועלית ואנטי- סובייטית של הנציונליסטים הבורגניים. המפלגה הקומוניסטית היתה והנה המפלגה היחידה בארץ המבוססת על תורת מארקס-אנגלס-לנין- סטאלין, על עקרונות האינטרנציונליזם-הפרולטרני וההתמסרות ללא גבול לאינטרסים האמתיים של מעמד הפועלים והמוני העם. המפלגה

הקומוניסטית היתה הראשונה ושנים רבות היחידה שהרימה בארץ זו את דגל המלחמה באימפריאליזם, את דגל העצמאות הלאומית את דגל אחוות-העמים, כשהבורכוביסטים למיניהם עסקו בתעמולה גזעית ל"דג עברי" ו"לעבודה עברית במאה אחוז".

הננו גאים על מלחמת הגבורה של חברינו בשנים עברו נגד האימפריאליזם הבריטי, כשם שהננו גאים על ההווה שלנו, על מלחמתנו נגד השתלטות האימפריאליזם האמריקאי על מדינתנו, כשם שהננו בטוחים בעתידנו ובנצחון תורתנו המארקסיסטית, התורה המנצחת בכל רחבי תבל, האידיאולוגיה היחידה המובילה לשחרור לאומי וסוציאלי מלא.

הננו גאים על מלחמתנו התמידית לאחוות עמים, נגד שובי-ניום גזעי ודיכוי לאומי. באוירה מורעלת של נציונליזם בורגני קיצוני של הריאקציה היהודית והערבית בהדרכת האימפריאליזם — נשאנו ברמה את דגל האינטרנציונליזם-הפרולטרני, את רעיון הסולידריות של הפועלים היהודים והערבים, את נס המלחמה המשותפת של שני עמי א"י נגד משעבדם המשותף.

אחת הטענות הנפסדות של הנציונליסטים-הבורגניים נגד המפלגה הקומוניסטית היא שחבריה כאילו "לא בנו את הארץ". בקשר לכך יש לברר את עמדתנו ל"קונסטרוקטיביזם" ויחסו למלחמה המעמדית.

21. מהי עמדת המפלגה הקומוניסטית לבניה קונסטרוקטיבית, לקיבוצים, שיכונים, מפעלים כלכליים וכו'?

בנו את הארץ פועלים, אנשי עבודה, ואפילו אם ברובם המכריע היו תחת השפעת האידיאולוגיה הנציונליסטית-בורגנית, אין זה משנה את ההפרדה הפוליטית הגמורה שאנו עושים בין הנציונליזם-

הבורגני ובין ההמונים היהודים. המארקסיסטים, הקומוניסטים השתתפו כפועלים בכל העבודות בארץ, בסלילת כבישים, ביבוש ביצות, בבנין ערים ומושבות. הקומוניסטים נמצאים בכל צורות ההתישבות, בקיבוצים, מושבים, ביישובי ספר וביישובי משלט. נכון שאין אנו בעד הקמת קיבוצים או מושבים קומוניסטיים נפרדים, מכיוון שאנו שוללים את העקרון של נקודות התישבותיות מפלגתיות. המפלגה הקומוניסטית היא מפלגה פוליטית-מהפכנית, אשר חברה עובדים ולוחמים בתוך כל צורות המשק בעיר ובכפר ואינם רוצים להסתגר במסגרות קומוניסטיות כלכליות נפרדות.

כמו־כן, אין המארקסיסטים רואים בקיבוצים במשטר הקפיטליסטי את הדרך לסוציאליזם. מעמד הפועלים יגיע לשלטון והסוציאליזם יושג לא בדרך של בנין קיבוצים וקואופרטיבים ע"י פועלים, אלא בדרך של מלחמה מעמדית נגד המעמד הקפיטליסטי השליט ונגד הממשלה המייצגת את האינטרסים של הקפיטליסטים. כל התיאוריות הזעיר-בורגניות על בריחה מהמלחמה המעמדית ע"י הסתגרות במשקים ובבתי-חרושת "סוציאליסטיים" נכשלו כבר מזמן ואין, הסוציאליסט-האוטופיסט הבריטי. הדוגמא הבולטת ביותר היא כשלון התיאוריה "הקונסטרוקטיבית" של המפלגה הסוציאל-דימוקרטית האוסטרית, אשר בנתה בניני פאר ומפעלים "סוציאליסטיים" לרוב, אך דבר זה לא זו בלבד שלא הביא להתקדמות למשטר סוציאליסטי, אלא נהרס ביום אחד ע"י הבורגנות הגדולה הפשיסטית עם החרפת המלחמה המעמדית. במקום לתפוס את עורקי השלטון, עסקו הס.ד. האוסטרים באשליות זעיר-בורגניות ש"יצמיחו" את הסוציאליזם בתוך הקפיטליזם וע"י זה כאילו יקטינו ויבטלו לבסוף את משטר הניצול המעמדי. הקומוניסטים מקימים את הבנין הקונסטרוקטיבי ביותר שמוביל לסוציאליזם: בנין מפלגה קומוניסטית גדולה וחזקה, חינוך ההמונים וגיוסם למלחמה נגד המשטר הקפיטליסטי ובעד שלטון מעמד הפועלים, בעד משטר סוציאליסטי כתנאי מוקדם לקולקטיביזציה כללית

של המשק ולביטול הניצול המעמדי. הבולשביקים לא הקימו אף קיבוץ אחד לפני מהפכת אוקטובר ובכל זאת עשו את הדבר הקונסטרוקטיבי ביותר בתולדות האנושות: הפלת הקפיטליזם בששית התבל והקמת משטר סוציאליסטי.

הקמת קיבוץ "זיקי פלדה" אינה משנה עמדה יסודית זו שלנו. פעול-לה זאת נהיתה להכרחית לאור עובדת הוצאתם בהמון של חברים מקי-בוץ "זיקים" שהצטרפו למפלגתנו ולאור ההשמצה שהתנהלה נגדם, שכאילו הם הצטרפו למפלגה הקומוניסטית לא מסיבות פוליטיות-אי-דיאולוגיות, אלא מתוך רצון "לברוח" מחיי קיבוץ ולחיות "חיים קלים" בעיר. ע"י הקמת הקיבוץ הוכחנו את עליונותנו הפוליטית-מוסרית לגבי יוזמי הגירוש הפוליטיים. הקמת מפעלים קונסטרוקטיביים מסויימים ע"י המפלגה אינו משנה את הערכתה היסודית שהמכריע והקובע הוא — המלחמה המעמדית.

הכל תלוי בתנאים ובזמן, אין המארקסיסט בעל עמדה "אבסולוטית" לענין הקואופרציה בעיר ובכפר, היצרנית והצרכנית. הכל תלוי באיזה משטר זה מבוצע והאם זה מועיל או מזיק למלחמה המ-עמדית. חשובים בענין זה הם דבריו של הח' סטאלין (במאמר "כיצד מבינה הסוציאל-דימוקרטיה את השאלה הלאומית"):

"בדיוק תשובה מוחלטת כזו דרשו מהמארקסיסטים מצדדי ברנ-שטיין על השאלה: האם הקואופרטיבים (ז.א. החברות הצרכניות והמ-ייצרות) מועילים או מזיקים לפרולטריון? למארכסיסטים לא היה קשה להוכיח כי העמדה כזו של השאלה משוללת כל תוכן. הם פשוט הסבירו, שהכל תלוי במקום ובזמן. במקום שההכרה המעמדית של הפרולטריון הגיעה לרמת התפתחות גאוה, במקום שהפועלים מאוחדים במפלגה פוליטית חזקה אחת, שם יכולים הקואופרטיבים לה-ביא תועלת מרובה לפרולטריון, אם המפלגה עצמה תעסוק בהקמתם ובהנהלתם. אולם שם, איפה שתנאים אלה אינם קיימים — הקואופר-טיבים מזיקים לפרולטריון מכיוון שהם מעוררים אצל הפועלים מג-

מות של סוחרים קטנים ושל הסתגרוּת צכי־סטית, ומערפלים ע"י כך את הכרתם המעמדית".

העובדה היא כי אחת הסיבות החשובות ביותר להשפעה הה־מונית של מפא"י היא התבססותה (נוסף על פועלים שכירים חסרי־הכרה מעמדית), על אלמנטים בעלי משק עצמי, בעלי קואופרטיבים, אנשי המשק ההסתדרותי, על האריסטוקרטיה הפועלית, חלק מהזעיר־בורגנות העירונית וחלקים מהתנועה הקיבוצית הוותיקה. אין כל ספק שהבסיס הסוציאלי של הימין במפ"מ הוא במדה רבה בתנועה הקיבוצית והקואופרטיבית הוותיקה (שונה המצב בקיבוצים החדשים), הרחוקים מהמלחמה המעמדית הישירה נגד הקפיטליסטים מצד הפועל התעשייתי השכיר. השמאל במפ"מ מתבסס יותר על הפועל השכיר בערים.

מעמד הפועלים השכיר בעיר ובכפר, וקודם כל זה שבתעשייה הוא המעמד המתקדם ביותר בעיני המארקסיסטים. אין זה עומד כלל בסתירה להערכתנו שכבות סוציאליות אחרות, כגון התנועה הקיבוצית, בעלי המלאכה, הזעיר בורגנות בעיר ובכפר, האינטליגנציה הערבית וכו' בתור שכבות עם עמלות המנוצלות ע"י הקפיטליסטים ביש־ראל וע"י הקפיטל והבנקים הזרים. יותר מזאת: המפלגה הקומוניסטית לוחמת להגנת האינטרסים של כל השכבות העמלות של העם נגד הניצול הקפיטליסטי, אך היא מתבססת קודם כל על הפרולטריון התעשייתי כמעמד המתקדם ביותר הנתון במלחמה מעמדית ישירה, מרוֹכזת וקבועה במקומות עבודה קבועים.

22. החינוך האידיאולוגי במפלגה.

הננו מוכרחים להודות כי החינוך האידיאולוגי במפלגה אינו עומד כיום בשום פרופורציה לגידול המפלגה ולצרכיה. יש להודות ולבקר את עצמנו שהיתה בשטח זה הזנחה. לא הקדשנו את הזמן

המספיק ואת תשומת הלב הדרושה לבעיה זו. לכן גם לא הוקמו קא-
דרים מדריכים מספיקים והמפלגה סובלת קשה ממחסור במדריכים
פוליטיים, מרצים ומזכירי תאים מוכשרים. רוב חברי המפלגה הם
חדשים שהצטרפו רק בשנה-שנתיים האחרונות. ישנם ביניהם הרבה
כוחות מוכשרים, אך חסרה להם ההתמצאות בבעיות הארץ וידיעת
השפה העברית. על שני אלה יש להתגבר בזמן הקרוב ביותר. זהו
תפקיד חיוני למפלגה. אחרת הננו מחלישים במו ידינו את ממדי הש-
פעתה והתרחבותה של המפלגה.

החברים החדשים, ונגיד את האמת, גם הוותיקים, מושפעים לא
פעם מהלך הרוח הנציונליסטי החזק ברחוב. לכן סיסמת מפלגתנו
בתקופה הקרובה צריכה להיות: ללמוד, ללמוד וללמוד, כדברי לנין.
מובן שלא נעזוב את העבודה והמלחמה הפוליטית השוטפת שלנו, ואת
גיוס ההמונים. אך מוכרחים להבא להקדיש הרבה יותר זמן ללימוד
בקורסים, סמינרים, בתי ספר וקריאה עצמית, על פי תכניות בתאים,
בסניפים, במחוזות ובקנה מדה ארצי. הננו רוצים להדגיש כי לימוד
תורת מארכס-אנגלס-לנין-סטאלין והתאמתה למצב הבינלאומי הנוכחי
ולתנאי ארצנו והמזרח התיכון הוא תפקיד חיוני קודם כל לקאדר
החדש, אך במידה לא פחותה גם לקאדר הותיק ולחברים האחראים
במפלגה. מזכירי הסניפים והועדים המקומיים ואף חברי הועד המרכזי
ויתר חברי המוסדות והועדות המרכזיות של המפלגה צריכים לפתח
את ידיעתם המארכסיסטית, להרחיבה ע"י לימוד שיטתי וע"י גסיון
במלחמה המעמדית ומגע הדוק עם ההמונים.

אחד הדברים, אשר יכול לסייע לחינוך האידיאולוגי של הקדרים
הוא הוצאת בטאון תיאורטי קבוע של המפלגה. הקמת בטאון תיאורטי
זה הוא אחד התפקידים הדחופים של המפלגה.

הגידול היחסי הרב של המפלגה, ערכו יצומצם במדה רבה, אם לא
נקלוט את החברים החדשים מבחינה אידיאולוגית, מבחינת ביסוס
פוליטי יסודי, על מנת לחשל את הכרתם המארכסיסטית ולחשל את

אופים ורצונם הקומוניסטי. כך יוכלו ללחום יותר טוב ולהיות יציבים בדעותיהם וברצונם המהפכני. עלינו להרחיב את המפלגה לא רק על בסיס צידקת דרישותינו המקצועיות והסוציאליות. עלינו להפוך כל חבר למהפכן בעל הכרה מארקסיסטית מלאה.

החינוך המארקסיסטי לא ייעשה ע"י פעולה חד-פעמית. עלינו לראות בזה תפקיד שיטתי, תכנית. עלינו לקבוע תכנית שנתית בשביל כל המפלגה ולחלקה לתכניות חדשיות. והעיקר: לפקח ולהקפיד באופן חמור על הביצוע. יש לעקור את הגישה ש"אין זמן", "עסוקים בענינים חשובים יותר ואי-אפשר לדחות אותם". בלי ביסוס פוליטי ואידיאולוגי יסודי, בלי הכנת קאדרים מדריכים ובעיקר מתוך החברים הפועלים — עבודתנו תהיה בנויה במידה רבה על חול ולא על קרקע מוצקה. עבודתנו עלולה להתפתח בכיוון של פרקטיציזם צר, אם לא נלמד באופן שיטתי ונרחיב את ידיעותינו במרכסיזם-לניניזם.

יחד עם זאת יש לציין, כי למרות חולשות אלו בחינוך ובהקמת קאדרים מדריכים חדשים קיבל הקאדר במשך כל השנים חינוך ברוח האינטרנציונליזם הפרולטרי. ועידתנו העשירית, האחרונה, שימשה ביטוי לחרדה העמוקה שגילה כל הקאדר יחד עם הועד המרכזי בענין החזרתה של האחדות האינטרנציונלית של המפלגה. הועידה העשירית החליטה, כי התפקיד החיוני והדחוף ביותר של המפלגה הוא להחזיר את אחדותה האינטרנציונלית. משימה זו הוגשמה לפני שנה בדיוק, הודות לעמידה הבלתי נרתעת על בבת העין הראשית הזאת מצד הועד המרכזי וכל הקאדר המפלגתי.

אולם את הרוח הזו של האינטרנציונליזם-הפרולטרי השוררת במפלגתנו יש להפוך לאידיאולוגיה מבוססת בהכרתו של כל חבר למען נוכל לרכוש עוד אלפי ורבבות פועלים לדרכנו, דרך המרקסיזם המנצחת.

העובדה שמחנה הסוציאליזם ותורת המארקסיזם צועדים בכל רחבי העולם מנצחון לנצחון, העובדה שהעולם מתקדם לנגד עינינו

בצעדי ענק לקראת הסוציאליזם מסייעת ללא כל ספק לתהליך הרדי-קליזציה של ההמונים גם בפינה זו של העולם, במדינת ישראל הצעירה. אולם אנו נמצאים עדיין בקטע מפגר של החזית הסוציאליסטית העו-למית, קטע הנתון במדה מכרעת בצפרני האימפריאליזם האנגלו-אמריקאי. אולם גם בקטע שלנו חלה תזווה גדולה קדימה ועמדות האימפריאליזם מעורערות ע"י מלחמת המוני העם במצרים, עירק, סוריה, הלבנון וישראל. עלינו להגביר את עבודתנו, להחיש את פעמי הנצחון. ארצנו קטנה היא, אך היא נקודה חשובה מאד בחלק עולם זה, במלחמה בין שני המחנות בעולם. לכן, כל הישג שלנו הוא הישג למחנה השלום והסוציאליזם העולמי, כשם שכל הישג של מחנה הסוציאליזם והשלום בעולם הוא סיוע רב-ערך למלחמת כוחות הקידמה בישראל ובמזרח התיכון.

23. המלחמה האידיאולוגית היא דרך לחיזוק כוחה והשפעתה של המפלגה.

לפעמים נהגנו בתקופה האחרונה במדיניות של בת-יענה. הנציונליסטים הבורגניים היו מתקיפים אותנו בשטח האידיאולוגי, תוך סילוף עמדתנו, ואנו היינו בהרבה מקרים נמנעים מלהיכנס בקרב מתוך שאיפה להקמת חזית מאוחדת עם מפ"מ, או מתוך רצון שלא להפנות את התענינות ההמונים מהבעיות הממשיות העומדות לפ-ניהם, מהמלחמה נגד האימפריאליזם והבורגנות. אך דרך מחשבה זה מסייע בינתיים לנציונליזם, הבורגני להשתרש בקרב חוגי פועלים, נוער ועולים חדשים מבלי שתבוא הסברה מספיקה מצדנו, יש לג-מור עם שיטה זו. עלינו לחזק את המערכה האידיאולוגית. העובדה היא שבכל מקום שהתנהלה מלחמה כזו נחלו הנציונליסטים-הבורגניים כשלון חרוץ. הדוגמא הבולטת ביותר היא ההתפתחות האחרונה בשו-רת קיבוצים.

בהגבירנו את המערכה האידיאולוגית נגד הנציונליזם הבורגני ובעד האינטרנציונליזם הפרולטרי עלינו לנקוט בדרכי הסברה מתאימים בהתחשב עם המסורת השוביניסטית של 30 שנה. במיוחד עלינו להדגיש את הזהות בין אינטרנציונליזם פרולטרי לבין פטריוטיזם אמתי, ואת הקשר הטבעי שבין נציונליזם בורגני בתקופת האימפריאליזם לבין בגידה לאומית. יחד עם מלחמתנו נגד צורת הסברה סקטנטית, עלינו לקדש מלחמה נגד כל נטיות אופורטוניסטיות במפלגה, החוששות מפני עצם המערכה האידיאולוגית והמוכנות להפקיד את ההמונים לרעל האידיאולוגי של הנציונליזם הבורגני.

עלינו ללמוד בשטח זה כבשטחים אחרים קודם כל ובראש וראשונה מהמפלגה הקומוניסטית של ברה"מ (בולשביקים), מפלגה בכירה זו שהיא מורה הדרך לכל המפלגות הקומוניסטיות בעולם מיזגה באופן גאוני בהדרכתם של לנין וסטאלין את הנאמנות לעקרונות עם טקטיקה נבונה בהתאם לדרגת ההכרה של ההמונים ובהתחשב עם התנאים שבכל ארץ בכל תקופה נתונה.

„אין תנועה מהפכנית — בלי תיאוריה מהפכנית“ — אמר לנין. אין מלחמה יעילה של מפלגה קומוניסטית אם אין היא משלבת את המלחמה הפוליטית האקטואלית עם הסברה אידיאולוגית יסודית בקרב ההמונים. ההמונים בין כך מקבלים הסברה אידיאולוגית — מלמד הח' סטאלין — זו של הבורגנות. זוהי האידיאולוגיה השלטת במשטר הקפיטליסטי. מתפקיד מפלגת מעמד הפועלים, המפלגה הקומוניסטית, לנהל מלחמה אידיאולוגית רחבה ושיטתית למען עקור את האידיאולוגיה הנציונליסטית הבורגנית ממוחות ההמונים ולציידם באידיאולוגיה של מעמד הפועלים, באידיאולוגיה של האינטרנציונליזם הפרולטרי, בתורה המנצחת של מרקס-אנגלס-לנין-סטאלין.

* * *

בתקנון החדש, המוצע על-ידי הוועד המרכזי למפלגה נאמר: „המפלגה הקומוניסטית הישראלית הקשורה ע"י עקרונות

האינטרנציונליזם הפרולטרי, עליהם היא מושתתת, עם מעמד הפועלים בעולם כולו, מהווה חלק בלתי נפרד מהחזית הסוציאליסטית העולמית המאוחדת הגדולה של המפלגות הקומוניסטיות ומפלגות הפועלים בהנהגת המפלגה הקומוניסטית הגדולה של ברית המועצות (בול-שביקים).

דבר גדול הוא להיות חלק של החזית הסוציאליסטית האדירה הזו. כבוד הוא לנו להיות מפלגת-אחות לקומוניסטים הסיניים ההירואים והמנצחים, הצועדים בראש עמם בן חמש מאות המליונים לקראת הסוציאליזם; למפלגות הקומוניסטיות ומפלגות הפועלים של הדמוקרטיות העממיות הבונות מבצר חדש לשלום ולסוציאליזם בחלק גדול של אירופה, בצידה של ברית המועצות; לקומוניסטים הצרפתים, האיטלקים, המסכלים בגבורה את תוכניות האימפריאליזם האמריקאי; ולמפלגות הקומוניסטיות בעולם כולו הצועדות בראש הלוחמים באימפריאליזם, למען שלום, דמוקרטיה וסוציאליזם. אנו גאים עוד יותר על כך, כי בראש החזית המאוחדת הגדולה הזאת עומדת המפלגה הקומוניסטית של ברית המועצות (בולשביקים) אשר מדרך מלחמתה ההירואית ומנסיונה העצום במשך 46 שנה לומדים כל הקומוניסטים בעולם.

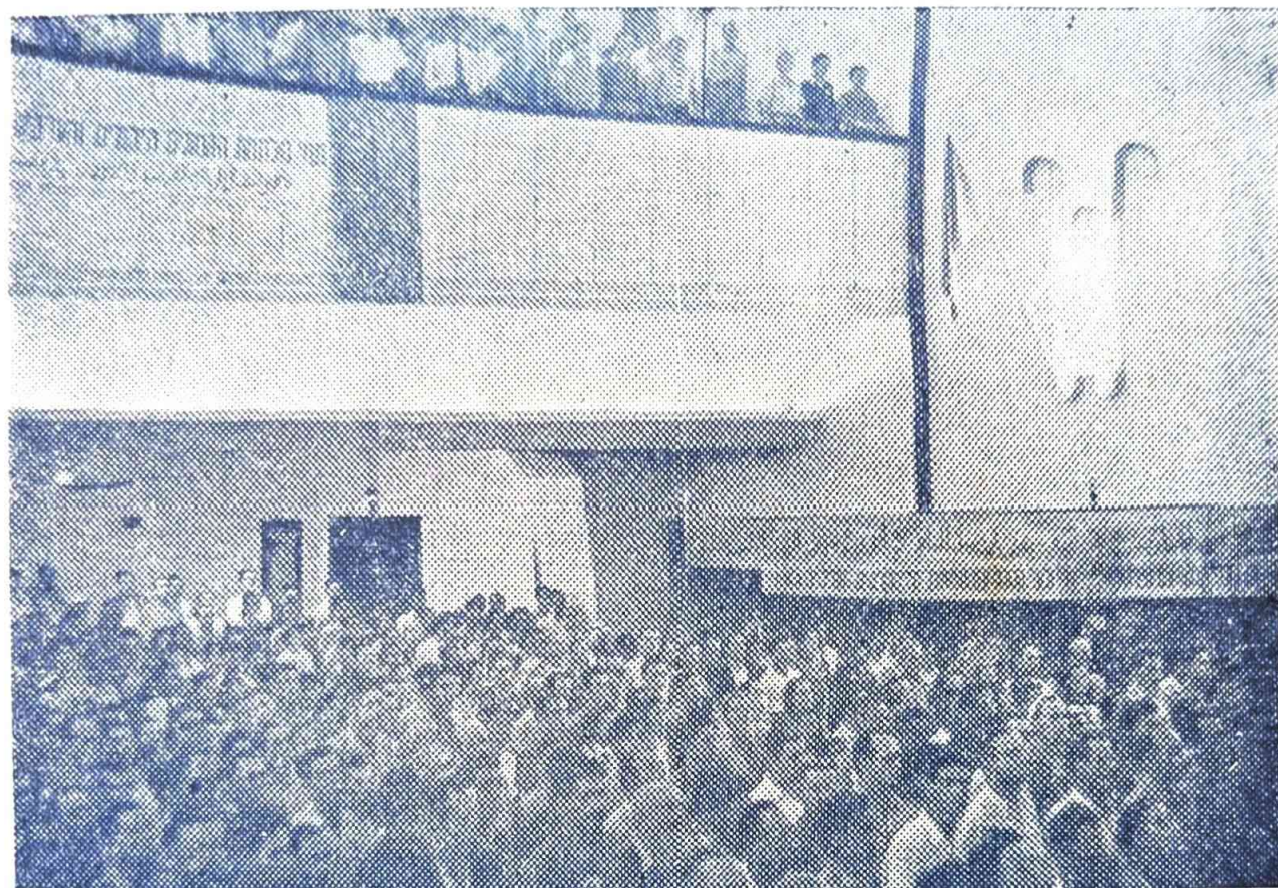
להיות חלק בחזית גדולה זו פרושו להגן על החזית הזאת בארצנו בכל כוחנו. אנו הקשורים בקשרי האינטרנציונליזם הפרולטרי עם מחנה גדול זה, נהיה נאמנים לענינו שהוא ענינו באשר הוא משרת בנאמנות את האינטרסים האמתיים של ארצנו ועמנו. אויביו הם אויבינו, אויבינו בנפש, ואנו לא נהסס להלחם נגדם בכל כחותינו.

החזית העולמית של המפלגות הקומוניסטיות ומפלגות הפועלים המהפכניות היא חזית אחידה. הריאקציה מנסה לשוא להפריד את חלקי החזית הזאת, להעמיד חלק אחד מול השני, למצא "סתירות" בעמדת המפלגות הקומוניסטיות השונות. אולם מעשי-הלהטים

האלה של הריאקציה מתנפצים לרסיסים אל סלע הסולידריות הבינ-
לאומית של כל המפלגות הקומוניסטיות ומפלגות הפועלים בהנהגת
מפלגת הבולשביקים רבת-התהלה, בהנהגת המנהיג הגאוני של הפרו-
ליטריון הבינלאומי, המוביל את ארץ-הסוציאליזם האדירה ואת תנו-
עת הפועלים בעולם מנצחון אלי נצחון, בהנהגת המורה והחבר הגדול
— סטאלין.

ועידת האיחוד של הקומוניסטים היהודים והערבים ב־22 באוקטובר 1948

מבט על האולם בועידת האיחוד